

Α
ν
α
δ
η
ύ
τ
α

Γίτα

„Vesmír, který je složen z pěti elementů, je ve skutečnosti jen klamným preludem iluzorního já. Komu se mám potom klanět, když tu není nic jiného než To, co jsem a co je stále prosté všech poskvrn.“

Šrí Dattatrėja

αναδηύτα
Γίτα

Zpěv Osvíceného

Praha 1996

© Překlad a komentáře Aleš Adámek

ISBN 80-901930-1-3

úvod

Slovo *Gíta* označuje zpěv. Indická svatá písma byla napsána ve formě zpěvů a každý z těchto zpěvů byl určen velkému světci neboli inkarnaci (vtělení) Boha. Mezi nejznámější *Gíty* patří *Bhagavad Gíta*, která se stala známou díky komentářům od Šankary, jednoho z největších indických učitelů nedvojnosti. K těm méně známým zpěvům lze přiřadit *Šiva Gítu*, *Ráma Gítu*, *Ribhu Gítu*, *Déví Gítu* či *Áštavakra Gítu*.

Avadhúta Gíta (doslovný překlad je „Zpěv osvíceného“) je speciální klasický text védanty, plně sdělující podstatu *advaity* neboli principu nedvojnosti. Je určený spíše pro pokročilé duchovní studenty, kteří nejsou úzkoprsými dogmatiky, fanatickými uctivateli určité sekty a již zvládli kontrolu nad svou osobností a megalománií a povznegli se nad koncepty, vyvstávající ze společenských a náboženských konvencí do takové míry, že jim nezůstalo již nic jiného než obrovská touha po realizaci nejvyšší Pravdy, a to za každou cenu.

Autorství tohoto textu se připisuje Dattátréjovi (Dáttovi, synovi Atri). Bohužel o Dattátréjovi se nedochovala žádná historická data. V některých *puránách* je o něm zmínka, nicméně i toto jsou jen legendy, které nepodávají přesné informace. V *Markandéja puráně* a jiných zdrojích se dozvíme, že Dattátréja se narodil vysoce duchovním rodičům (Atri a Anasújovi) dávno před Kristem (asi 4. stol. před Kr.), ale až po Krišnovi. Již v mládí byl považován za velkého válečníka. Brzy se vzdal světského života a plně se oddal praktikování jógy, přičemž dokázal realizovat nejzazší stav absolutní svobody a stal se *Avadhútou* neboli osvobozenou duší, tedy Tím, kdo ze sebe setřásl všechna pouta a vazby a realizoval absolutní svobodu. Zdá se, že napsal pouze tento spis, že žil přibližně v západní Indii, kde dodnes (v Bombaji a okolí) žijí jemu oddaní žáci a kde se dochovalo mnoho legend o jeho životě. Někteří jóginí a jemu oddaní žáci s ním rozprávějí a vidí ho ve své přítomnosti. Nyní jsou v horách Girnar v jednom klášteře postel a místnost určené tomuto velkému světci. Ať byl autorem tohoto textu kdokoliv, muse-

la to být opravdu bytost, která dosáhla nejvyšší duchovní realizace a která nám po sobě díky této realizaci svého věčného Já ponechala tento spis, ve kterém je sdělení o této jasné a živé realizaci Sebe Sama. V myslích mnoha Indů je Dattátréja symbolem této realizace, která je dosažena jen velkým *Mahátmou*, což je označení pro velkou duši, dokonalého světce, jenž dosáhl Nejvyššího Poznání. Šrí Dattátréja je nejpřednější v linii všech božských Učitelů, kteří kdy byli vtěleni na zemi.

Šrí Dattátréja je také podle mnohých historiků považován za zakladatele duchovní tradice *Nath Sampradája* později známé pod názvem *Navanath Sampradája* (v překladu to znamená „Tradice devíti mistrů“). Říká se, že Dattátréjovo poselství bylo zaseto v této tradici. Tato tradice se v průběhu mnoha staletí rozšířila do různých linií a přešla do mnoha forem v různých částech Indie. Někteří Guruové této tradice kladli důraz na uctívání (*bhakti*), jiní na poznání (*džňánu*) a další na spojení s Nejvyšším (*jógu*). Ve 14. století n.l. zde byl např. Svámí Svatmarama, velký hathajógin, autor známého díla „Hathajógapradípika“, kterého historikové zařazují do této tradice. I Šrí Nisargadattovou (pozn. č. př.: Šrí Nisargadatta Maharadž [1887 – 1981] byl realizovaný mistr žijící v Bombaji a jeho učitelem byl Siddharmešvar Maharadž; viz knihy „Já Jsem Nektar Nesmrtelnosti“, „Konečná Medicína“ a „Semena Vědomí“ – nakl. ADA) linií je tradice *Navanath Sampradája*. Nicméně Šrí Nisargadatta Maharadž nepřikládá liniím (včetně té své) a sektám velkou důležitost. Na otázku tazatele, který by se chtěl začlenit do této linie, odpovídá: „*Navanath Sampradája* je pouze tradice, neboli způsob učení a praxe. Neoznačuje to nijak úroveň vědomí. Jestliže přijmete učitele z této tradice za svého Gurua, přičleníte se do jeho tradice (*Sampradáji*). Vaše začlenění je záležitostí vašeho vlastního citění a přesvědčení. Stejně je to jen formální a verbální záležitostí. Ve skutečnosti zde není ani Guru a ani žák, ani teorie a ani praxe, ani nevědomost a ani osvícení. Vše záleží na tom, za co se považujete. Znejte sebe sama důkladně a správně. Neexistuje žádná náhražka pro Sebe–poznání.“ Do Dattátréjovi tradice by se dali přičlenit i další velcí siddhové, jakými byli Saí Baba ze Šírdí,

Akkalkot Swami či Rang Avadhúta. Dattátréjova tradice je známá právě tímto textem, který plně prezentuje filosofii *advaity* (nedvojnosti) ve své výstižnosti a důraznosti a jehož proklamací je nejvyšší realizace transcendentálního Já. Realizací dokonalého a věčného Já je *Avadhúta Gíta* plně nasáklá a naplněná a tento stav nejvyššího Já je zde popisován jako Identita, která není ani připoutaností (k čemukoli) a ani odpoutaností (od čehokoliv), nýbrž plné prožívání Sebe Sama, které je za tím vším zcela nezávislé od všech podmíněných cvičení, náboženských rituálů, technik nebo prožitků. Věčné Já nic nehledá a ničemu se nevyhýbá. Není ani poznáním, ani nevědomostí, je Absolutní (tj. bez duplikace).

Literatura tohoto typu je typická svojí zcela přirozenou Totožností se Sebe–průkazným a Sebe–zářícím absolutním stavem pravého Já, neboli s Nejzazší Identitou všech žijících bytostí a nejzákladnější podmínkou, ze které vycházejí veškeré další podmíněnosti. Zcela zřejmým záměrem této knihy není předávat nějaké učení, nýbrž pouze snaha učinit prohlášení o Nejvyšší Realizaci, které lze vůbec ve formě lidské bytosti dosáhnout.

Avadhúta Gíta je malá kniha o osmi kapitolách a je napsána v sanskrtských verších plných neochvějně atmosféry nejvyšší zkušenosti realizace Já. Můj překlad vychází z anglických překladů ctěného Swámi Ašókanandy (žáka Rámakrišny) z roku 1946 a ctěného Hari Prasad Šastriho (žáka Šrí Dadadží Maharadže) z roku 1934.

V tomto spise není dán prostor k filosofickému argumentování za účelem dokazování jednoty skutečného Já, ale účelem textu je opravdu pouze a jenom šokující *sdělení*, jež má duchovního adepta a hledajícího pravdy vtáhnout do zářného světla poznání (*džňány*) Sama Sebe, a odvézt ho tak od iluze nevědomosti.

Mnoho realizovaných mudrců si tuto *Gítu* velmi pochvalovalo či pochvaluje. Například Svámí Vivékánanda z ní často citoval a jednou také řekl: „Lidé jako Ten, kdo napsal tuto *Gítu*, udržují náboženství na živu. Oni opravdu realizovali Pravdu. Nestarají se o nic, neztotožňují se s žádnou činností těla, nestarají se o teplo, chlad, nebezpečí nebo cokoli jiného. Jsou klidní a tiší a radují se z blaženého štěstí realizace Já.“ V Indii je prý mnoho jóginů a sannjásinů, kteří si

recitují tuto *Gítu* ve svých chatrčích či jeskyních, kde jim ze všech knih nezbylo nic jiného než tato malá knížečka.

Kdo tuto knihu ocení u nás? Studovat ji bude ten, kdo si chce nasbírat nějaké vědomosti o klasických textech z tradice *advaity védánty*, a to buď proto, že si sám pro sebe chce rozšířit vědomosti nebo že chce později těmito vědomostmi někoho okouzlovat. Předem však upozorňuji, že právě tento typ literatury je velmi nebezpečný. Po přečtení si této knihy čtenář může nabýt dojem, že není potřeba meditovat a provádět duchovní praxi, není potřeba vyhledávat duchovního učitele, není potřeba řídit se určitými pravidly správného životního stylu neboli zkrátka, že není potřeba cokoliv činit, protože vše je takové, jaké je, a že jsme vždy byli, jsme a budeme stále osvobozeni, ať se děje cokoliv. Avšak pro mnohé je opak pravdou. Všechny duchovní praxe, tj. ty, které jsem zde vyjmenoval, i ostatní, jsou určitou očisťující přípravou, která zjmenuje vaše vnímání, zjasní váš intelekt a očistí vaše srdce natolik, že bude stačit jen malý krůček k tomu, abyste Sami prožívali Pravdu ve své Absolutnosti. Překážek na duchovní cestě máme tolik, kolik jich chceme mít, a jestliže si chcete před sebe postavit téměř nepřekonatelnou bariéru mentální pýchy svého ega prohlašovat se za Pravdu Samu, je dobré si občas připomenout, že žít na dluh se nevyplácí a že jednou se i to vaše malé egoistické já bude muset otevřít Celku a vidět Sama Sebe nejenom ve skořápce svého těla a mysli, ale všude. Vězte, že stejně jednou pozbydete vše osobní, co vám bylo půjčeno, a lepší je na tom ten, kdo se s tím vyrovná dříve a začne žít v odvaze v bezforemnosti, než ten, kdo setrvává v nevědomosti svého iluzorního ega tak dlouho, až propase celý svůj život přežíváním v neskutečnosti.

Možná, že se mezi vámi, čtenáři, najdou Ti, kdo jsou opravdu hodni titulu „úctyhodný“, neboť se ve svém životě zasloužili o to, že nezůstali nikomu nic dlužní a necítí se být ani zahanbeni a ani povýšeni a jejich život se okamžik za okamžikem stává věčnou Existencí a Zárnou Identitou, ke které se všechny bytosti obracejí a modlí, a stává se tím, po čem všichni ve skrytu duše prahnou. Těmto Velkým Duším posílám tuto knihu s nevyčerpatelnou láskou (podobně jako všem ostatním) a přeju Jim, aby v této knize našli alespoň

jediné slůvko, které by zahřálo jejich již věčně sálající Srdce osvícení.

A těm z vás, kteří jste začali před nedávnem v hledání svého Já a Pravdy Samotné, sděluji, že tato kniha je tím posledním vláskem, který drží vaše pouto nevědomosti, a že je proto dobré v případě, že vám bude připadat jako nicneříkající řečnění či vám bude přinášet strach a zmatek ve vašich myslích, ji na čas odložit a pokračovat s opravdovým odhodláním ve vámi vybrané a započaté duchovní praxi, a vězte, že jednou přijde doba i pro tuto *Gítu*, kdy oceníte její hloubku a Pravdu, která je neomezená časem a prostorem. Proto je jedno, zda-li si ji přečtete hned či třeba za tři roky, protože moudrá slova Dattátréji jsou věčná jako Nesmrtelnost Sama.

Komentáře psané kurzívou jsou psány spontánně a pro některé čtenáře jsou nejspíš zcela zbytečné, protože se jim může zdát, že se často opakují a jsou příliš podrobné a že jejich přístup k sebe–prošetření se neshoduje s mým. Jiným se zase naopak může zdát, že se komentáře mění či jsou v rozporu, a těm vzkazuji, že není cílem držet si jednu přesně formulovanou a nalinkovanou pravdu, ale že stezkou poznání (džňána jógou) je myšleno neustálé dotazování se po pravdě vedoucí k poznání Pravdy a opuštění Pravdy. Pro ty z vás, kdo jste došli poznání Pravdy, stali se Jí a opustili Ji, je jakýkoliv komentář jen „nošením dříví do lesa“. Avšak osvobození se od všech písem a vědomostí při pociťování bezvýznamnosti jakéhokoliv textu, komentáře či slova je realizováno až ve chvíli, kdy je dosaženo stavu bez myšlenek a kdy se vše stává bezpředmětné a prázdné (včetně prázdnoty samé) a vše je najednou Absolutno Samo. Dovolme proto těm, kdo ještě visí na slovech a myšlenkách, aby je strávili, pochopili a transcendovali a byli spokojeni a dokonce absolutně šťastni.

Adámek Aleš

1, ΚΑΡΙΤΟΛΑ

1.

Moudrý člověk je veden k naplnění touhy po osvobození, po nedvojném poznání, které ho zbaví velkého strachu.

2.

Jak mohu uctívat beztvaré To, které je nezničitelné, nedělitelné, neměnné a všeprostopující, a tudíž všeobsahující včetně klamného já?

3.

Vesmír, který je složen z pěti elementů, je ve skutečnosti jen klamným přeludem iluzorního já. Komu se mám potom klanět, když tu není nic jiného než To, co jsem a co je stále prosté všech poskrvn.

Pět elementů: Země, voda, oheň, vzduch, éter. Z nich je složeno tělo a z těla vyustává iluzorní dojem dalších těl a věcí tohoto projeveného světa, ve kterém však neexistuje nic samo o sobě s pocitem „já“.

4.

Toto všechno je skutečně Absolutní Já, kde neexistuje rozlišování nebo nerozlišování. Existenci tohoto Já nelze ani potvrdit a ani popřít. Nechává mě to v údivu!

V Nejzazší Identitě není nikdo a nic, kdo by mohl popírat či potvrdit existenci tohoto Já, a jen Tato Nejzazší věčná Identita může shledat Sebe Samu v Sobě Samé.

5.

Toto Nejzazší poznání o tom, že jsem neosobní, beztvaré a všeprostopující Já, je esenciální podstatou védánty.

Učení védánty spočívá v nedvojnosti, kde se eliminují veškeré protiklady a duálnosti, a To, co zůstává, je Tím, na co filosofie védánty poukazuje, ale nikdy to není schopná poznat či popsat, protože by zde opět byla duálnost. Proto se vzdejte všech filosofí a buďte To, co je slovy nedosažitelné.

6.

Není pochyb o tom, že já jsem tímto Bohem,
který je čistý, nedělitelný, neosobní,
neměnný a je podkladem všeho, čímž se
podobá prostoru.

Prožitek všeprostopujícího prostoru je jako prožitek přítomnosti projevené existence, nicméně ani tento prožitek není trvalý a je třeba pochopit, že Věčnost, která je prostá veškeré omezenosti v dočasnosti, je tu stále, protože je věčná, a tudíž je i nevědomě omezená v této iluzorní pozemskosti.

7.

Já jsem čisté poznání ve formě čirého
vědění, které je nepomíjející a věčné. Nevím,
pro koho by tu mělo existovat potěšení
nebo lítost. Koho by se to mělo týkat?

Znalcem tohoto čistého poznání je opět věčná Identita Sama.

8.

Žádnou mentální, tělesnou a slovní
činností typu dobrý – špatný se
nezaměstnávám. Jsem nektarem poznání,
jež je za hranicemi smyslů a jejich funkcí.

Smysly se myslí pět tělesných smyslů a mysl se svojí rozlišovací schopností, intelektem a nektarem poznání je zde myšleno univerzální vědomí, jež je zbaveno jakýchkoliv osobních charakteristik.

9.

Mysl je něco jako prostor, jež obepíná vše.
Mysl je minulostí. Ve skutečnosti jsem
za myslí, neboť mysl nemůže existovat sama
v nezávislosti na čemkoliv, a tak je
neskutečná.

Pohodlí, které je možné prožívat ve ztotožnění se s tělem či myslí, není tím „pravým ořechovým“. Odloučíte-li se od těla a myslí, prožíváte opravdu To, o co tu jde.

10.

Já jsem Toto všezahrnující a neustálé. Jak může někdo tvrdit, že Já je vše projevené? Jak může někdo tvrdit, že Já je neprojevené?

Neustálé: Tzn. bez zásahu jakékoliv substance, a proto je to homogenní a nerozdělitelné.

11.

Ty jsi To. Proč potom nechápeš, že jsi neměnné To, které je stejnoměrně vnímáno ve všem? Ó, Ty mocná Sílo Pravdy, jsi všeprostupující svojí září, neomezená a nezničitelná. Jak bys mohla myslet na den a noc?

Ty: Dattátréja oslovuje žáka a ozřejmuje mu Nejvyšší Pravdu. Den a noc: V dokonalé Sebe-realizované Skutečnosti je zcela překročen pojem času a dojem setrvávání v nějakém stavu, tudíž ani ve stavu snění, bdění a spánku, které jsou pomíjející.

12.

Poznej Já jako všudepřítomnou Skutečnost, jednotnou a nepolapitelnou. Jak můžeš říkat:

„Já jsem meditující a toto je objekt meditace?“ Proč rozděluješ Nerozdělitelné?

Nepolapitelné: Viz komentář na Neustálé, verš 10.

Nerozdělitelné: Dokonce i skutečná činnost meditace je vyjádřením nevědomosti, protože v sobě zahrnuje dualitu. Proto meditující (subjekt), proces meditace a objekt meditace musí zmizet, aby tu zůstala „stoprocentní“ Skutečnost, tj. nejzazší a věčné Já, Absolutní To.

13.

Jsi nezrozen a neumíš. Nikdy nemáš žádné tělo. Svatá písma oznamují různými způsoby dobře známou skutečnost:
„Všechno je brahma.“

Toto není fráze! Opravdu tu není žádné zrození a žádná smrt. Ve stavu Parabrahma, je již transcendován i stav brahma, čímž jste zbaveni i své pozemské existence a nejste omezeni jakoukoliv podmíněností, tj. tělem, myslí a dokonce i vědomím existence, neboť toto jsou dočasné a pomíjivé stavy, které se zdají,

že přišly, a tudíž musí odejít, ale ve skutečnosti to je iluze a nic takové není skutečné. Pak je strach ze smrti pouhou klamnou ideou, protože jestliže se nic nenarodilo, nemůže nic ani zemřít. Jenže toto je nutné prožít a ne přijímat pouze intelektem, protože to by vás stejně neosvobodilo a v momentu odchodu životní síly a vědomí z těla by váš intelekt (osobní identita) prožíval strach ze zániku nevědouce však, že jestliže překročí sebe sama, je rázem v nezrozené a nesmrtelné Identitě Absolutna.

14.

Ty jsi To, osvobozen od všech změn,
stejný jak uvnitř, tak i vně. Proč poletuješ
sem a tam jako zmatený duch?

*Kdybyste si mysleli, že se něco mění a děje, byli byste v iluzi. To-
to lze zase pochopit, pouze pokud spočíváte jen ve skutečném Já
a nikde jinde.*

*Zmatený duch je mysl, která zmateně přeletuje z jednoho smys-
lového prožitku k jinému a sama neví nic o sobě. Jediné, co mů-
že mít, je paměť napěchovaná všelijakými zážitky, které však po-
minou, jakmile schopnost mozku začne být omezená.*

15.

Spojení a oddělení neexistují ani u tebe
ani u mne. Není zde žádné já, žádné ty
a ani tento vesmír. Všechno je skutečné Já
Samo o Sobě.

16.

Nenáležíš tomu, co je vnímáno pěti
smyslovými orgány, ani tento vnější svět
nenáleží tobě. Ty jsi nejvyšší Skutečnost.
Proč potom trpíš?

*Zjevný svět je vnímán pěti smyslovými orgány: Zrakem, slu-
chem, hmatem, chutí a čichem a není ve skutečnosti spojen se
Skutečností.*

17.

Zrození a smrt, stejně tak jako utrpení
a osvobození či dobré a špatné, existují
v mysli a ne v tobě. Proč potom roníš slzy,
mé drahé dítě? Ani ty ani já nemáme
jméno ani tvar.

Můžete-li mysl nechat takovou, jaká je, a jdete-li k jejímu zdroji, jste schopen ji transcendovat. Jestliže však stále upadáte do chybné iluze a stále se zaplétáte do všelijakých konceptů, které imaginační schopnost mysli předkládá, musíte tomu dávat pozornost a nemůžete tím pádem nikdy pochopit skutečné Já nepodmíněné ničím.

18.

Ó mysl, proč zmateně lítáš sem a tam
jako temný duch? Poznej nerozdělitou
Skutečnost, která je nad dualitou,
a buď šťastna.

19.

Jsi skutečně esencí poznání, nehnutelná
přirozenost a neměnnost. Není v tobě žádná
připoutanost ani odpor. Proč potom stále
trpíš tím, že stále po něčem toužíš?

Vznikne-li zde nějaká touha, omezuje vás, vznikne-li strach, také vás omezuje. Proto je třeba spočinout ve skutečném Já, kde není žádná touha a žádný strach, resp. žádné omezení myšlenkami.

20.

Všechna svatá písmata mluví o Skutečnosti,
která je bez atributů, čistá, stálá, bez tělesné
formy a všeprostupující. Poznej mne jako
Tuto Skutečnost. O tom neměj žádných
pochyb.

21.

Poznej všechny formy, fyzické i psychické,
jako iluzorní a falešné jevy a beztvarou
Skutečnost, která je v pozadí všeho, jako
Věčnost. Když budeš žít na základě této
Pravdy, osvobodíš se od iluzorní představy
života a smrti.

22.

Světcí nazývají Skutečnost „neměnnou
Realitou“. Vzdáním se jakékoliv
připoutanosti k čemukoliv mysl přestává
vidět jednotu a mnohost.

Jednota a mnohost: „Jednota“ ve smyslu jednoho středu pozornosti a „mnohost“ ve smyslu různosti objektů vnímaných pěti smysly a myslí.

23.

Jestliže náš svět má přirozenost ne-Já, jak zde potom může být samádhi? Jestliže je vše přirozeností Já, jak zde potom může být samádhi? Jestliže to zároveň „je“ a „není“, jak zde může být samádhi? Jestliže vše je neomezenou svobodou a přirozeností, jak zde potom může být samádhi?

Náš svět: Souhrn všech prožitků, vzpomínek, znalostí aj. Samádhi: Přejídný stav z neskutečného do skutečného, výsledkem čehož je realizace věčné Pravdy. Dattátréja zastává fakt, že praxe samádhi nemá v nejvyšší úrovni žádné místo. Jestliže náš svět je iluzorní, resp. je ne-Já, potom nejsme ve stavu samádhi, protože tu není Skutečnost. Jestliže naše spočívání je v Já, samádhi se stává nadbytečné.

24.

Ty jsi čirá, úplná a neměnná Skutečnost, netělesná, nezrozená a nepomíjející, znající Samu Sebe. Jak potom můžeš říci: „Znám Skutečnost,“ nebo „Neznám Skutečnost.“

Jestliže někdo tvrdí, že zná Pravdu nebo že pochopil Pravdu, je to omyl, protože Pravda není objektivní a nelze ji pochopit nebo poznat.

25.

Tvoje skutečné Já je v písmech vyjádřeno větou: „To jsi Ty.“ O tom, co je nepravé, iluzorní a složené z pěti elementů, písmo říká: „Ne toto, ne tamto.“

„To jsi Ty“: Mezi Skutečností a tvým Já není rozdíl, proto je třeba spočinout v této Jednotě.

Pět elementů: Země, voda, oheň, vzduch, éter. Z nich je složen úplný iluzorní projev. Viz verš 3.

„Ne toto, ne tamto.“: „Neti, neti.“

Písma: Vědy, zvláště upanišady, původní texty védánské filosofie.

26.

Toto všechno je Tebou, Skutečností, neustále
postupováno. V Tobě není ani meditující
ani objekt meditace. Proč, ó myslí,
tak nestoudně medituješ?

*Nestoudně atd.: Zde myšleno hledání a pocit zahanbení při medita-
ci v důsledku toho, že meditace předjímá nestoudné zapo-
mnění své pravé přirozenosti.*

27.

Neznám Nejvyšší Absolutno, jak bych tedy
mohl o Něm něco říci? Neznám Nejvyšší
Absolutno, jak bych Jej mohl tedy uctívat?
Jak bych mohl o Něm něco říci či Jej uctívat,
jestliže jsem Tím Nejvyšším, Tou Absolutní
Pravdou, která je jednotná a neměnná.

*Neznám atd.: Empirické poznání náleží nižšímu stavu, ve kte-
rém nemůže být vnímáno Nejvyšší; proto nelze mluvit o „znalos-
ti“ Nejvyššího Absolutna z omezeného pohledu.*

28.

Princip ega není Pravdou. Pravda je stálá
a osvobozená od všech možných představ
a rozlišení vnímatele od vnímaného. Příčina
představivosti je ve Mně nepřítomna.
Jak by ego mohlo být Tím, co si uvědomuje
Samo Sebe?

*Rozlišení vnímatele od vnímaného: Právě v tomto rozlišení
vzniká pocit oddělenosti ega, přičemž Pravda je zakoušena
tehdy, když nezapomeneme vidět sebe sama jako vždy přítomný
podklad jak vnímatele, tak i jeho vnímání a vnímaného.
Příčina představivosti: Jestliže zde není střed, není tady ani „ně-
kdo“, kdo by vlastnil pocit „já“, a tudíž stále návykově podněco-
val imaginační schopnost mysli a tvořil si představy o sobě
a o světě.*

29.

Není tu žádná podstata, která by byla ve své přirozenosti omezenou. Není tu žádná podstata, která je přirozeností Reality. Jak bych potom mohl být sebe-uskutečnitelný? Skutečné Já je nejvyšší Pravdou. Nic jiné neexistuje. Není v Něm ani násilí ani nenásilí.

Podstatou je zde myšlena dočasná podstata bytí, která, ač je bez substance, není tou Nejzazší Identitou Absolutna a přirozeností Reality.

Sebe-uskutečnitelný: Kdyby zde existovala nějaká pravda, musel bych jí dosáhnout a uskutečnit. Nic takové však neexistuje, a tak není čeho dosahovat a co uskutečňovat. Pochopíte-li to, vzdáte se všech iluzorních představ a spočínáte v pravém Já, kde již je sebemenší úsilí dosahovat či uskutečňovat něco překážkou.

30.

Jsi neměnná Skutečnost. Jsi čiré, netělesné, nezrozené a nezničitelné Já. Proč si tedy chováš zmatený pohled na své Já?
Opakuji, proč jsi sám zmaten?

Přítomnost zmatku potvrzuje přítomnost duality, nepřítomnost zmatku a pochyb je znakem pravého Poznání, pravého Já.

31.

Když rozbiješ džbán, prostor uvnitř se spojí s nekonečným prostorem a stane se nerozlišitelným. Když se mysl stane čirou, nevnímám žádné rozdíly mezi Mnou a Skutečností.

Rozpustí-li se vaše individuální vědomí do univerzálního vědomí, je dosaženo cíle a není potřeba se již o cokoliiv snažit. Vše probíhá spontánně a jakékoliiv znaky individuality jsou pryč.

32.

Není tu nic než Skutečné To, zbavené poznávajícího a poznaného. Není tu džbán, není tu vnitřní prostor v džbánu. Není tu žádná individuální ztělesněná duše ani její přirozenost.

Pochopíte-li tento verš, jste osvobozeni a jste Tím, o co v životě jde. Není třeba již vykonávat žádné cesty ve snaze něco se naučit či něčeho dosáhnout.

Džbán: Tělo stvořené z pěti elementů.

Vnitřní prostor ve džbánu: Vědomí někoho.

33.

**Poznej, že tvé skutečné Já je stále všude
a ve všem. Je věčné, neměnné, úplné,
neprojevené a projevené. Neměj
nejmenší pochybnosti.**

Projev a neprojev jsou jen slova označující přítomnost nebo nepřítomnost vědomí. Ve skutečnosti i toto neexistuje, resp. lze se od této dvojnosti osvobodit transcendentí vědomí.

34.

**Nejsou tu žádné vědy, žádné světy, žádní
bozi, žádné oběti, žádné kasty, žádné rodiny
a jejich úrovně, žádné národy, žádná zrození,
žádná cesta temna a žádná cesta světla.
Je tu pouze nejvyšší Pravda, homogenní
Skutečnost.**

Úrovně rodin: Čtyři úrovně, do kterých je hinduisty rozdělen život v rodině, a sice – student, hospodář, kontemplující adept a bezdomový mnich, nespočívající na žádném místě.

Cesta temna a světla: Dle hinduistického náboženství po smrti duše putují do neviditelných světů, ale ve skutečnosti temnotou je nevědomost a světlem poznání. Když obojí vyhasne, zůstává tu nejvyšší Pravda.

35.

**Jak se můžete domnívat, že jste smysly
zakusitelný a vnímatelný, když jste osvobozen
od vnímatele a vnímaného a jestliže jste
dokonán a naplněn?**

Osvobozen atd.: Dostanete-li se za smysly, přestáváte se ztotožňovat s vnímanými objekty, a transcendujete-li vědomí, přestáváte se ztotožňovat s vnímatelem; projevené tělo se smysly a vědomí jsou transcendovány a zůstává tu věčné, nezrozené, absolutní pravé Já.

36.

Někdo hledá ne–dvojnost, jiný zase dvojnost.
Nikdo z nich nezná Pravdu, která je vždy
a všude stejná a která je zbavena tohoto
rozlišování.

Předtím, než pochopíte, jak to je, se musíte vzdát sebemenšího úsilí a hledání, a tím pádem zastavit pohyb ve vědomí, až se vědomí zcela vyprázdní od všech vjemů a je nehybné samo v sobě. Zde je prožitek „nirvikalpa samádhi“, tedy prožitek transcendentálního vědomí bez ztotožnění se s jakoukoliv kvalitou či vjemem. Po přirozeném a plynulém spočívání v této neměnnosti vám dojde, jaké kvality má tento bezkvalitní stav, a spontánně splynete Sami v Sobě úplně, přičemž transcendujete i toto vědomí a přestanete být podmíněn projevenou existencí a konečně spočínáte v pravém Já, neomezeném a nezrozeném, ve svém domově, ve své věčné Identitě, a to je jediná Pravda, která je skutečná. Pakliže to prožijete a pochopíte, jste Avadhúta, tedy věčně osvícený, a prožíváte stav „sahadža samádhi“, tedy přirozenost spontánní existence a činnosti v nečinnosti, a vše je dokonáno.

37.

Jak by mohla být Nejvyšší Skutečnost
popsána, když je prosta bílé i jakékoliv
jiné barvy, je zcela za uchopením myslí a slov
a nemá žádné jiné kvality jako třeba
zvukové aj.?

Stanete-li se bezbarví, jste schopni vnímat jakékoliv zabarvení. Bílá barva je symbolem sattva guny – stavu bytí. Jste-li oproštění i od sattvy (bílé barvy), podařilo se vám transcendovat vědomí a nejste již na ničem v tomto projevu závislí.

38.

Když se ti toto všechno zjeví jako falešné,
když se ti tělo a vše ostatní ukáže jako něco,
co lze přirovnat prostoru, pak znáš opravdu
Skutečnost a přestanou pro tebe existovat
duální vazby.

Ztotožníte-li se s prostorem, stáváte se univerzálním vědomím, které je najednou vaším tělem, a jste zbaveni jakékoliv individuální totožnosti. Nicméně i totožnost s prostorem je pozorována vaší absolutní věčnou Identitou, a jestliže se nedržíte totožnosti v univerzálním vědomí, je toto vědomí jasným a čirým odrazem nezrozené a věčné Identity, pravého Já.

Duální vazby: Jako např. „já a ty“, „já a Bůh“, „já a to“, „já a svět“ atd. Míní se tím i rozlišení na „Já a ne-Já“ a vazby, které se z tohoto rozlišení odvíjejí.

39.

Dokonce i mé přirozené já se mi jeví jako neodlišné od nejvyššího Já. Ukáže se to jako Jednota podobná prostoru. Jak by zde potom mohl být meditující a objekt meditace?

Jedině v „nirvikalpa samádhi“ (tj. bezkonceptuálním stavu) lze prožít rozpuštění podmíněného já v nepodmíněné univerzální vědomí, které je ještě jemnější než samotný prostor. Při tomto prožitku zmizí meditující a vše, co vás drží v tomto projevu, a stanete se bezzádobní a dokonce přestanete lpět na své existenci. Prožijete-li tento stav, chcete jej opakovat tak dlouho, až se usadíte v „sahadža samádhi“, tj. spontánním stavu, kdy již nemusíte provádět žádné duchovní praxe a cesty, protože jste transcendovali všechny podmíněnosti a koncepty, včetně konceptu „já jsem“, a jste trvale usídleni ve svém pravém nezrozeném a neomezeném Já, kdy nejste ani něčím zvláštním, ani úhrnem všeho, z čeho je složen vesmír.

40.

Co dělám, co jím, co obětuji a co dávám – toto všechno není ani v nejmenším něčím, co je mé. Já jsem čiré, nezrozené a nezničitelné To.

Vaše práce je tvorba bez tvůrce, vaše potrava je jídlo bez konzumujícího, vaše oběť je oběť bez obětujícího a vaše dary jsou dary bez darujícího.

41.

Poznej veškerý tento vesmír jako beztvorou Skutečnost. Poznej, že veškerý tento vesmír je beze změny. Poznej, že veškerý tento vesmír je průzračné tělo. Poznej, že veškerý tento vesmír je přirozeností Absolutna.

Průzračné tělo: Podstata bytí, ze které je vesmír utvořen, není ničím než čirým univerzálním vědomím, které je beztvaré a neomezené, avšak Absolutno tím není.

42.

Jsi skutečně Pravda. O tom není nejmenších pochyb. Co jiného můžeš znát? Proč považuješ své pravé Já, které je vnímatelné Samo pro Sebe, za nevnímatelné?

Co jiného atd.: Pokud nevnímám každou bytost a celý projevený vesmír jako projev ve snu, ne proto, že to opravdu není nic než nevědomost sama, je, ale proto, že jsem Já Skutečností (absolutním poznáním), potom stále zůstávám spoután v nevědomosti.

43.

Jak zde může být iluze či neiluze, stín či ztráta stínu? Toto všechno je jedna Pravda, toto všechno je v přirozenosti prostoru a je to bez znečištění.

Tento verš je třeba správně pochopit. Pravé Já, zbavené jakékoliv podmíněnosti, je bez znečištění. Je jasné, že až po ustání vjemu a po transcendenci vědomí je tu pravé neznečištěné Absolutno, které není nijak vnímatelné.

44.

Jsem svobodný bez počátku a konce.
Nebyl jsem nikdy ničím podmíněn. Jsem
ve své přirozenosti čirý a bez poskvrny.
Toto vím zcela jistě.

Všimněte si dvou věcí. První část verše je vyznání své totožnosti a druhá část je nezlomné přesvědčení o tom, čím autor této Gíty ve skutečnosti byl.

45.

Od jemné podstaty po stvořený vesmír
tu není vůbec nic než brahma. To je mi
zcela jasné. Kde má potom cenu mluvit
o rozlišení kast či životních úrovní?

Jemná podstata: Podstata bytí; i když to jsou jen slova, je důležité se dobrat obsahu „podstaty bytí“. Toto jádro, které je podstatou bytí všech tvorů ve vesmíru, je paradoxně tím nejnepatrnějším a zároveň tím nejobemnějším a nejmocnějším.

46.

Vím, že všechno je v každém případě jediným nerozdělitelným „Já“, které je sebevyživující a plné, zatímco pět elementů, počínajících éterem, je prázdných.

Absolutno, ne-bytí, je zde popsáno jako plné a projevené bytí (mája) jako prázdné.

47.

Skutečnost není ani mužského, ženského či bezpohlavního rodu. Jak si můžeš myslet, že Skutečnost je plná štěstí či neštěstí.

Bezpohlavní: Eunuch.

Štěstí: Zde myšleno relativní dočasné štěstí vnímané smysly a myslí. Štěstí a neštěstí jsou relativní pojmy v dualitě. Mnoho současných moderních metod vás vábí, abyste byli pozitivně naladěni, abyste byli šťastni apod. Uvědomte si, že i štěstí trvá krátkou dobu, a tak k tomu nebudte připoutáni. Nicméně platí to i pro připoutanost k neštěstí, resp. nicotě, což je také omezující. Kdo zná triky iluzornosti projeveného bytí (máji), může s těmito polohami dobře pracovat nejenom u sebe, ale i u druhých.

48.

Skutečné Já se jistě nestane čistším prostřednictvím šesti jógových metod. Neočistí se ani potlačením myslí. Učení Gurua je také neočistí. Ono je již Samo o Sobě úplnou čistotou v Sobě.

Šest jógových metod: Šest fází neboli částí: pozice, kontrola dechu (životní síly), sebe-odlučování, soustředění, meditace a samádhi.

Potlačíte-li mysl, je to jen na okamžik. Učení Gurua také žáka neosvobodí, jen mu ukáže cestu. Nicméně je třeba si uvědomit, že Absolutno je odloučeno od jakýchkoliv podmínek projevu, a tudíž vše, co se v projevu odehraje, se nikterak nemůže dotknout pravého Já, Absolutna. Realizujete-li Sebe Sama, Absolutno, stáváte se pozorovatelem projevu a nechcete v něm něco měnit či vylepšovat, protože víte, že je neskutečný. Neznamená to však přechod do úplné pasivity typu „mouchy, snězte si mne“ či fatalismu, protože energie vaší bytosti je stále projevena, a tudíž i ona má předurčenou délku a dynamiku své pozemské existence, ale vy tím nejste.

49.

Není tu tělo, stvořené z pěti elementů;
ani tu není nikdo odhmotněn a zbaven
tělesnosti. Všechno je skutečně samotné Já.
Jak by zde potom mohly existovat tři stavy
a zároveň čtvrtý stav?

Pět elementů: Viz verš 3 a 25.

Nikdo odhmotněn atd.: Když se mluví o odhmotnělém Já, má se na mysli idea těla, protože stanovisko: „Jsem toto tělo“, není nic než vyvstalá myšlenka založená na smyslovém vnímání. Proto jsou veškeré takové popisy skutečného Já popřeny v tomto a stejně tak v jiných verších, protože všechny popisy jsou v úrovni myslí, kdežto skutečné Já je za myslí.

Tři stavy atd.: Bdělý stav, snový stav a stav hlubokého spánku. Běžné stavy individuality v případě, kdy si není vědoma své pravé přirozenosti, což je obvykle nazýváno čtvrtým neboli transcendentálním stavem – „turija“. Označovat transcendentální stav jako čtvrtý stav je důsledkem toho, že tento transcendentální stav je spojen s předchozími třemi stavy tím způsobem, že je všechny překračuje a označuje realizaci Sebe sama jako vědomí, které je potom pozorováno absolutním Já, neboli Tím, kdo si uvědomuje toto vědomí, ale vědomí si nemůže být schopno uvědomovat toto pravé Já a ani se z pohledu tohoto vědomí nemůže toto Já poznat či vnímat.

50.

Nejsem ničím podmíněn, nejsem opravdu
osvobozen a nejsem oddělen od brahma.
Nejsem činitel ani uživatel plodů karmy.
Jsem zbaven rozdílností mezi
prostupovaným a prostupujícím.

Nejsem osvobozen atd.: Skutečné Já nemůže být „osvobozeno“, jelikož nikdy nebylo ničím vázáno. Mluví-li se o osvobození, je to pro nevědomé individuality, které ještě neprožily „nirvikalpa samádhi“, tedy stav bez totožnosti s tělem a myslí.

Činitel a uživatel plodů karmy: Nevědomá osobnost (individualita) si myslí, že něco činí, že si užívá a že skutečně „existuje“, a tudíž žije v domnění, že si vytváří svoji karmu. Prožijete-li sebe sama ve své skutečné podstatě, zjistíte, že toto všechno jsou báhorky pro nevědomé lidi, pomocí kterých jsou motivováni k tomu, aby žili v úctě k vyššímu principu (Bohu), což je v nejvyšší úrovni překonáno a poznáno jako neskutečné a prázdné.

Prostupované a prostupující: Sanskrtská slova jsou „vájpa a vájpaka“, což znamená „částečné a univerzální“. Částečné je prostupováno univerzálním. Skutečné Já nemůže být ani částečné ani univerzální, neboť oba tyto výrazy v sobě zahrnují dualitu čili rozlišení, oddělenost a omezení.

51.

Podobně jako voda při vylití do jiné vody
je s ní nerozdělitelně spojena, jasně vnímám,
že puruša a prákrti jsou pro mne
nerozdělitelně spojeny.

Puruša a prákrti: resp. „mužský a ženský princip“, „duch a energie“, „nepohyb a pohyb“. Běžně se tyto dva principy dávají do protikladu, ale v tomto verši je Dattátréja rozpoznává jako sobě si rovné v té nejvyšší duchovní zkušenosti.

52.

Jak můžeš sebe sama ztotožňovat s osobní
formou či s neosobní bezforemností, když
ve skutečnosti nejsi ani ničím podmíněn
ani osvobozen?

Osobní forma atd.: Skutečné Já je samozřejmě bez formy, ale pokud se to takto vyjádří, obsahuje to již zákonitě odvržení formy, a proto i idea o neosobní bezforemnosti Já je překonána.

53.

Vím, že nejvyšší Forma je podobně jako
obloha přímo vnímatelná. Vím, že tvá nižší
forma je podobna odlesku vody, viděnému
při fata morgáně.

Nejvyšší Forma: Zde absolutní a věčná Identita, která vnímá Sama Sebe.

Jako obloha atd.: Tzn. prostor bez rozlišení, bez formy a popisu.

Nižší forma: Iluzorní pocit „já“, ztotožnění se s tělem a myšlenkami.

54.

Nemám žádného učitele ani instrukci,
žádný omezující doplněk ani nějakou činnost.
Poznej, že jsem od přirozenosti čirý,
netělesný a podobný obloze.

Omezující doplněk: Jakýkoliv popis či kvalita.

Ani nějakou činnost: Není-li tvořitel, není žádný činitel.

55.

Jsi čiré Já zbavené máji, jsi bez těla, tvá mysl není vyšší než to Nejvyšší. Proč se cítíš být zahanben prohlášením o Sobě: „Já jsem Nejvyšší Absolutno, Nejvyšší Pravda.“

*Mája: Tvořivá iluzorní síla, díky které se nevědomé bytosti zjevuje projevený svět, který pak tato bytost bere za reálný. Realizovaná bytost však pozoruje tento projev máji a je si zcela jista tím, že tím není, a proto je zbavena jejích podvodných klamů.
Mysl atd.: Mysl, resp. intelekt, nemůže pochopit skutečné Já, ale skutečné Já může pochopit mysl, resp. intelekt.*

56.

Ó mysl, proč pláčeš? Vždyť ty, jako To skutečné, se právě staneš Tím Skutečným jen prostřednictvím Toho Skutečného. Pij proto, mé dítě, nejvyšší nektar Nedvojnosti, který překračuje všechna rozlišení.

Prostřednictvím Toho: Nelze realizovat Sebe–poznání jinak než prostřednictvím samotné Skutečnosti (Toho Já). Jak může mysl, která je podmíněná a ve své podstatě ne–Já, odhalit skutečné Já? Zde vězí ten háček. Abyste realizovali skutečné Já, musíte už skutečným Já být? Chápete? Kdo sebere tuto vhozenou rukavici? Nesnažte se usilovat, ale naopak se uvolňujte a rozpouštějte do úplného zmizení. Nebojte se, nic se vám nestane. Dokonce ani zemřít nemůžete, protože o nic nemůžete přijít, neboť vám nic neschází.

57.

Není tu žádné poznání ani nevědomost; ani poznání spojené s nevědomostí. Ten, kdo má vždy takovéto poznání, je Sám o Sobě Poznáním. Není tomu nikdy jinak.

Sám o Sobě Poznání: Pokud budete mít nějaké poznání, které budete mít uschované ve své paměti (mozku), není to pravé poznání. Musíte se stát absolutním Poznáním, které není uchopitelné či uskladnitelné v knize či počítači nebo v hlavě a kdy neznáte ani sebe.

58.

Není zapotřebí vlastnit poznání,
odůvodnění, čas, prostor, instrukce
od učitele nebo nabyté zážitky z vytržení.
Ve své přirozenosti jsem skutečný, dokonalý,
spontánní a vždy neměnný.

Vlastnit poznání: Zde myšleno poznání, o kterém se zmiňuji v předchozím komentáři, tj. poznání zrozené z intelektu. Zážitky z vytržení: Jakékoliv zážitky, ať jsou to ty nejblaženější (sat-čit-ánanda zažívaná v samádhi), vás svazují a čím více se jimi budete kochat, tím více v nich budete ztracen. Proto je třeba nechat věci plynout spontánně a nic si nepřivlastňovat (extatické zážitky) a nic neodmítat (nepříjemné zážitky). Vše je iluzorní, proto se těmito ději nenechte strhávat do nevědomosti a prostě to jen pozorujte. Pro ty z vás, kteří však nerealizovali stav bez jakýchkoliv představ, tj. „nirvikalpa samádhi“, to neznamená, že se budete strachovat učinit nějakou chybu a že se budete záměrně vyhýbat vstupování do zapomenutí. To by byl intelekt osobnosti, který by se bál vstoupit tam, kam má.

59.

Nebyl jsem narozen, a tak ani neumřu.
Neplodím žádnou činnost, ať dobrou
či špatnou. Jsem brahma, bez poskvrny
a kvality. Jak pro mne může existovat
nějaká podmíněnost nebo osvobození?

Brahma: Univerzální vědomí zbavené jakýchkoliv známek osobnosti. Jestliže tu není individualita, není zde nikdo, kdo by byl podmíněn či měl být osvobozen.

60.

Jestliže brahma prostupuje vším,
jestliže brahma je nehnutelný, naplněný,
nerozdělitelný, potom nevidím žádné
rozlišení. Jak by v něm mohl existovat
vnějšek a vnitřek?

Vnějšek a vnitřek: To, co je nerozdělitelné, nelze rozlišovat jako vnější a vnitřní.

61.

Úplný vesmír svítí jako celek. Ó, ta mája,
velká nevědomost – představivost
dvojnosti a nedvojnosti!

Vesmír jako celek: Celý vesmír je tělem univerzálního vědomí, brahma nebo-li Boha.

Velká nevědomost: Základní kořen nevědomosti z pocitu „já existuji“ resp. pocitu lásky být, existovat, z čehož vychází závislost na své podstatě bytí a z toho pak pramení připoutanost ke svému tělu a své mysli.

62.

„Ne toto, ne tamto“ se vždy vztahuje jak
k beztvaremu, tak i k tvaru. Pouze Absolutno
existuje, překračující rozlišení a jednotu.

„Ne toto, ne tamto“: Ve vědách to je tzv. „neti, neti“, čili nejsem ani tvar (tělo) ani rozlišné vjemy, beztvaré objekty (mentální koncept) či vědomí nebo-li jednota středu (podstata bytí neboli vjem „já jsem“). To, co tu zůstává, jsem Já.

63.

Nemáte žádnou matku, žádného otce,
žádnu ženu, žádného syna, žádné příbuzné,
žádného přítele. Nemáš žádné názory typu
„líbí nebo nelíbí“. Proč tě to tedy
trýzní ve tvé mysli?

Žádnou matku atd.: Nezrozené a netělesné nemůže mít děti ani rodiče.

„Líbí nebo nelíbí“: Předsudek, doktrína typu „pro nebo proti“, „souhlasím nebo nesouhlasím“, „rád nebo nerad“ apod. To jsou vzájemné protiklady, které je třeba transcendentovat tím způsobem, že nejsem ani tím a ani oním, nepřikláním se ani tam a ani jinam, a tím přestanu rozlišovat a rozdílnost mezi vnímatelem a vnímaným zmizí.

64.

Ó myslí, ve skutečnosti v tobě není žádný
den či noc, západ či východ. Jak si může
moudrý představovat netělesné
brahma jako tělo?

65.

Skutečné Já není ani rozdělené
ani nerozdělené. Nemá pocity jako mrzutost,
štěstí apod. Poznej Já jako vždy stálé
a neměnné.

*Emocionální pocity typu mrzutost, smutek, radost apod. jsou
znaky osobnosti a i tyto pocity musí být zjemněny do ztracena.*

66.

Nejsem ani činitel ani uživatel. Nemám
žádnou práci jak nyní, tak ani dříve.
Nemám žádné tělo ani nejsem netělesný.
Jak bych mohl mít či nemít vjem „jáství“?

*Vjem „jáství“: Bez tohoto vjemu tady není nic, co by existovalo,
ale ve skutečnosti tím, co existuje, nejste. Tak si vyberte, myslí-
te-li si, že máte možnost.*

67.

Nemám žádné hříchy jako třeba vášeň,
připoutanost a zálibu, jsem nad utrpením
těla. Poznej mě jako jediné skutečné Já,
nekonečné, prostoru podobné.

*Křesťanská církev uctívá mrtvé tělo Krista, kdežto pravé Já je
nedotčené jakýmkoliv utrpením těla. Nechci být moralista, ale
mnozí takzvaní učitelé doplatili předčasnou smrtí z nadměr-
ného užívání omamných prostředků a nekontrolovaného sexuál-
ního využívání, proto je i toto třeba transcendovat a nebýt na tom
závislý.*

68.

Ó moje myslí, můj příteli, k čemu je
zapotřebí tolik povyků a řečí? Ó myslí,
příteli, toto všechno jsou jen dohady.

Řekl jsem ti to již stručně a jasně:
„Ty jsi opravdu Pravda, jsi jako prostor.“

*Slova a ideje, ať jsou jakkoliv vznešené, nemohou nikdy popsat
Pravdu.*

69.

Ať zemře tělo jógina na jakémkoliv místě a v jakémkoliv stavu, jeho duch je absorbován a rozplyne se v Nejvyšším stejně jako prostor, který je v hrnci, se po rozbití tohoto hrnce spojí s univerzálním prostorem.

70.

Jógin získá osvobození a ztotožní se s Absolutnem ve chvíli, kdy se vzdá těla, a je jedno, zdali to je na svatém místě nebo v domě kandály a zdali umírá při vědomí nebo v ne-vědomí.

Kandála: Nejnižší vrstva v hinduistické společnosti, tzn. nečistí a nedotknutelní.

Samozřejmě že je lepší, když je adept osvobozen již za živa (tzv. džívanmukta), protože smrt již pro něho potom neexistuje. Jestliže však jde o adepta, který nedošel k úplnému vyprázdnění všech žádostí za živa, může i on v okamžiku smrti, neztotožňuje-li se s myslí a představami, které získal čtením či posloucháním, prožít smrt jako extatický a nejbláženější moment naprostého bezforemného vyhasnutí. Ztotožňuje-li se však se svými představami a myšlenkami, prožívá ve smrti tyto představy zcela intenzivně.

71.

Jógin považuje honbu za bohatstvím, prosperitou, touhu po ráji a osvobození a všechny pohyblivé a nepohyblivé objekty za iluzorní přelud.

72.

Tento fakt jasně vnímám: Neprováděl jsem a netěšil jsem se z žádných minulých činností, neprovádím a netěším se z žádných současných činností a nebudu provádět a nebudu se těšit z žádných budoucích činností.

73.

Avadhúta, žijící v neotřesitelné pocitové vyrovnanosti, spočívá šťastně na svatém místě prázdnoty, chodí nahý a zbavený všeho. Všude zří Absolutno.

Avadhúta: Osvobozená duše, která se vzdala neboli „setřásla“ všechny světské připoutanosti a starosti a realizovala Sebe Sama jako Absolutno.

74.

Když tu nejsou ani tři stavy vědomí ani čtvrtý stav, potom je tu Absolutno. Jak je možné být podmíněn nebo osvobozen, když tu nic takového jako ctnost a nectnost neexistuje?

Čtyři stavy: Viz verš 49. Je-li vše transcendováno, to, co zůstává, je pravé Já.

Ctnost a nectnost: „Spravedlnost a nespravedlnost“, „dobré a špatné“, „materiální a duchovní“ – protipóly vymyslené lidmi v iluzorním projevu.

75.

Avadhúta nikdy nezná žádnou mantru ani tantru. To je nejvyšší prohlášení Avadhúty, který je očištěn meditacemi a rozpuštěn v proudu nekonečného vědomí.

Mantra: Hymnus neboli svaté slovo či slabika určená k opakování.

Tantra: Systém rituálů a obřadů.

Očištěn meditacemi: Meditace, které jsou ukončovány stavem bezpředstavitivosti (nirvikalpa samádhi) jsou transcendovány do spontánní a přirozené Taktodoucnosti (sahadža samádhi).

Proud nekonečného vědomí: Avadhúta je trvale zbaven ega, pocitu „já“, a spočívá nehnutě v proudu nekonečného univerzálního vědomí.

76.

Neexistuje tu ani úplná prázdnota ani plnost,
ani pravda ani nepravda. Avadhúta poté,
kdy realizoval Skutečnost, na kterou
poukazují písmena, vycházel v tomto prohlášení
ze své přirozenosti.

Prázdnota a plnost: Protiklady, jež jsou stále duální.

Skutečnost: Úplná Pravda, která neexistuje na úrovni relativní existence, tj. v projeveném světě.

Avadhúta (Dattátréja) vycházel ze skutečného prožívání této Skutečnosti.

2, ΚΑΡΙΤΟΛΑ

1.

Co se týče učitele, nezáleží na tom, zdali je mladý, nevzdělaný či oddávající se smyslovým objektům. Je jedno, jestli je služebník nebo pán. Nic z toho není rozhodující. Vyhne se někdo drahokamu, který leží na nečistém místě?

Zde pod označením „nevzdělaný“ je myšlen ten, kdo není zběhlý ve světských záležitostech a je neznalý písem, nicméně má pravé Poznání Sebe Sama a plně spočívá ve svém nedvojném stavu, pozorující tak dualitu, a naprosto jasně ví, že tím není. Je ve světě mnoho nesmírně inteligentních lidí s obrovským přehledem ve světských záležitostech a s úžasným intelektem, nicméně co se týče prožitku Skutečnosti, tedy Sebe Sama, o tom nemají „ani páru“.

2.

Nehodnoť učitele světskými měřítky. Vezmi si Pravdu, kterou učí, a nevěšmej si zbytku.

Dobry žák by měl rozpoznat pouze to podstatné. Dokáže loď i přesto, že je zbarvena krásy, nátěru a ozdob, převzt pasażery přes řeku? Stejně tak to bude s učitelem, který je prostý a jednoduchý.

Vzácní žáci jsou ti, kteří se zcela otevrou učitelovu vlivu a zcela se mu oddají. Jestliže je tím učitelem opravdový Sat Guru, pak je to ta nejrychlejší cesta ke Skutečnosti. Kdo však pozná Sat Gurua (neboli opravdového a dokonalého učitele)? Rozumem se ho nesnažte pochopit, protože on je nepochopitelný. Vězte, že jen on ví, co je tím, co vás drží v poutech. Logicky vzato je jasné, že vy sami, jste-li přesvědčení o tom, že jste tím, za co se považujete, nemůžete najednou být něčím zcela jiným, za co se nepovažujete a čím nejste. Proto tu musí být učitel, aby s vámi zatřásl natolik, abyste se probudili, a pomohl vám usadit se tam, kde je vaše pravé místo.

3.

Neměnná Skutečnost, která bez úsilí prostupuje vším, co je pohyblivé a nepohyblivé, je univerzálním vědomím, přirozeně tichým jako prostor.

Ztotožnění se s univerzálním vědomím či prostorem není fantasmagorie. Jste-li zbaveni veškeré identity, pak i přesto, že tu jste, tu nejste. Neboli jinak řečeno to, co tu zůstává, když tu není váš vjem „já jsem“ (např. v hlubokém spánku nebo ve stavu „nirvikalpa samádhi“), je pravou Identitou, kterou ve skutečnosti jste. Usadte se zde a přestanou vás omezovat jakékoliv útrapy těla a myslí.

4.

**Jak může toto univerzální vědomí,
které bez úsilí řídí pohyb i nepohyb
a je všeprostupující, být něčím jiným
než skutečným Já?**

Chcete-li realizovat Sama Sebe, musíte se opravdu ztotožnit s univerzálním vědomím, čili s tím, co je ještě jemnější než prostor. To je neoddiskutovatelné. Budete-li něčím jiným, jste v duálním strastiplném stavu, ze kterého se zase osvobodíte jen tím způsobem, že se ztotožníte s univerzálním vědomím čili prostorem. Máte tedy nějakou volbu?

5.

**Jsem daleko jemnější než prapůvodní
Podstata, za všemi elementy a složkami.
Jsem osvobozen od života a smrti, tichý
a již nedělitelný.**

Prapůvodní Podstata je univerzálním vědomím čili všeprostupující přítomností, ve které se vše projevuje. Vy však nejste v této přítomnosti napořád, protože celý tento projev v prostoru je přes vás překryt, a jen vaše Já, pravá Identita, je stálá a věčná, neboť projev vychází z této Identity, ale tato Identita, vaše Já, nevychází z projevu. Proto zánik projevu (tedy smrt těla nebo zničení celého vesmíru) není zánikem vašim, protože aby něco zaniklo, muselo by to vzniknout a na příčinu vzniku tohoto projeveného bytí ještě nikdo nikdy nepřišel a také nikdy nikdo nepřijde, protože neexistuje sebemenší entita, která by se dala brát za skutečně existující. Kde však chcete hledat začátek Sebe Sama, Nezrozeného a Neměnného?

6.

**Takto jsem zbaven všech složek a jsem
uctíván bohy, ale jelikož jsem naplněn
a dokonalý, nerozeznám takové elementy,
jakými jsou bozi a podobně.**

Zbaven: Již nedělitelný, čili neutvořen z částí.

Uctíván bohy: Vše, co existuje v projevu, je prázdné, neboť je to nevědomé a iluzorní, a proto je to odkázáno k zániku, a proto se všichni bohové modlí k Vám, Věčnosti samé.

Nerozeznávám atd.: Vy, Dokonalost sama, v uvědomění si Sebe Sama, nevnímáte žádné rozdílnosti a rozlišnosti proto, že tu není ani vnímatel a ani vnímané.

7.

**Nevědomost nevytváří žádné pochybnosti.
Co budu dělat, když budu vybaven různými
modifikacemi mysli? Vzniknou a zmizí
jako bubliny na vodě.**

Nevědomost atd.: Ten, kdo realizuje nejvyšší Skutečnost, normálně žije po realizování své Božské totožnosti v duálním světě a zjevně se projevuje, jako by byl překryt nevědomostí, ale na něho tato nevědomost nedoléhá, protože sama o sobě je prázdná a bezbranná a pochybnosti vytváří jen oddělená osobnost (ego), která si na rozdíl od nevědomosti bere představu těla a myslí za svou, a tím dává volný průchod všelijakým konceptům, které si mysl vytvoří.

Co budu dělat atd.: I když se zdá, že Realizovaný také myslí, rozlišuje apod., přesto jako čirý svědek zůstává zcela osvobozen od mentálních aktivit, tj. toku myšlenek, a to i přesto, že myšlenky stále plují v prostoru. Jestliže ve své totožnosti s univerzálním vědomím pronikáte prostorem, tak vše, co vystává v prostoru, není vámi, ale pouze je to zřeno jako takové, jaké to ve skutečnosti je, tedy jako mentální formace nemající žádné své podstaty.

8.

**Procházím stále veškerým projevem počínaje
univerzální inteligencí. Prostupuji jemné,
pevné, sladké a ostré substance.**

Univerzální inteligence je čirá inteligence právě narozeného dítěte. Je úplným projevem, ale v Absolutnu již není, a Vy jako Absolutno vše v projevu pozorujete, vším procházíte, vše transcendujete, ale přesto tím nejste.

9.

Jako není jemnost vnímána odděleně od jemných objektů, jako není sladkost vnímána odděleně od medu, jako není hořkost vnímána odděleně od stromu Nim a jako je vlhkost a chlad přirozeností vody, tak i prapůvodní forma hmoty není oddělená od Já.

Strom Nim: Tropickej indický strom, jehož listy mají silně nahořklou chuť.

Prapůvodní formou hmoty je zde myšleno univerzální vědomí, které je esencí veškerého projevu a tedy i hmoty. Kdyby zde nebylo vědomí, nebyla by zde hmota, a kdyby zde nebyla hmota, nebylo by zde vědomí. To je zákon duality, který pochopíte a transcendujete.

10.

Skutečné Já, které prostupuje celým vesmírem, je zbaveno všech jmen. Je jemnější než nejjemnější, osvobozené od všech atributů. Je bez poskvrny, za smysly, myslí a intelektem.

Skutečné Já: Brahma neboli univerzální vědomí, čili čiré poznání, se rozplyne do ne-poznání, ne-bytí a ne-vědomí a je zakoušeno skutečné Já.

Za smysly, myslí a intelektem: Odstupňované od nejhrubšího (pět tělesných smyslů) k nejjemnějšímu. I prána (životní síla) se ustálí ve vědomí a to je „nirvikalpa samádhi“, kde není žádná objektivizace, a tudíž žádné rozlišení na subjekt a objekt, a tato pozice je odrazem vašeho čirého a pravého Já, které nelze poznat ani pochopit.

11.

Jak by zde mohlo být „já“, jak by zde dokonce mohlo být „ty“ a jak zde může být nějaký svět, když tu není nic jiné než věčné To.

Skutečný stav přirozeného Já je bez individuálního pocitu „já“. Tento pocit „já“ nastává při vnímání světa a je to iluzorní klam myslí, která ihned „vidí a pojmenovává“ vnější objekty jako např. „ty“, a řetězení pokračuje dál, až vzniká iluzorní představa celého světa. Jestliže se zbavíte všech klamů, pak To, co zůstává, tu bylo, je a bude věčné a To jste právě Vy.

12.

Stejně jako nemůže být prostor srovnatelný s ničím jiným, i skutečné Já nelze přirovnat k jakémukoliv objektu. Je to Absolutno, které je dokonalé, čisté a zahrnující v Sobě veškeré poznání.

Prostor: Éter; skutečné Já se často přirovnává k prostoru, nicméně je třeba si uvědomit, že vědomí je ještě jemnější než prostor, jenž je jedním z pěti elementů, kdežto Já je nedotknutelné pěti elementy a univerzální vědomí je jen odrazem tohoto skutečného Já.

Absolutno: Věčné Já, tedy To, co je za vši nedokonalostí a je Dokonalé. Dokonce je i nepoznatelné ve vědomí, tedy je za veškerým projevem.

13.

Absolutno se nepohybuje na zemi, nespočívá v ohni. Není proháněno větrem nebo překryto vodou. Spočívá uprostřed Světla.

Symbolicky pojatá transcendence čtyř, resp. pěti elementů. Viz verš 3, 1. kap. a předchozí komentář.

14.

Absolutno prochází prostorem, ale Jím nic neprochází. Je věčně stejné a nedělitelné, nemajíce nic mimo Sebe a nic uvnitř Sebe.

Znovu zmínka o tom, že univerzální vědomí je jemnější než prostor a Absolutno je za tím vším nedvojné a dokonalé.

15.

Skutečné Já, o kterém mluví Realizovaní, které je jemnější než nejjemnější, nepopsatelné a osvobozené od všech atributů, by mělo být realizované postupně podle úrovně zakoušení.

Realizované postupně: Absolutní a nedělitelnou Skutečnost lze realizovat postupným vyprázdněním všech mentálních vzruchů a rozlišení. Tato metoda vyprázdnění vede k tomu, že se vědomí uchýlí k jednomu objektu odloučením se od neustálé snahy spočívat na nespočetném množství jiných objektů. Objekt k soustředění si žák vybírá podle své úrovně, od pevné formy (obraz, socha, tělo, mantra apod.), která začátečníka ustálí v soustředění, až po jemnější formy. Postupně žák dosáhne vysoké úrovně soustředění, ovšem určitá rozlišení v jeho vědomí stále zůstávají. Je zde meditující, objekt meditace a samotný proces meditace. Jestliže i tyto rozdílnosti zmizí a zůstává zde pouze meditující, pak i po jeho rozpuštění zůstává čisté, nedělitelné vědomí Sebe Sama, které je zbaveno jakéhokoli objektivizace, a zde je třeba spočinout, aby i tento stav byl zcela pochopen a intenzivně prožit, čímž je možné jej transcendovat, a spočinout tak ve věčné Neměnnosti a Nejvyšší Identitě a absolutní Nezávislosti na úplném projeveném bytí.

16.

Když se vaše pozornost prostřednictvím neustálé praxe přestane vztahovat k jakémukoliv objektu, odloučíte se od všech objektů a pozorujete, jak se rozpouští vaše vědomí ve Vás, v Absolutnu. Dříve to nelze.

Jakákoliv objektivizace končí v prožitku „nirvikalpa samádhi“, kdy se pozornost obrátí na sebe samu a všechny formy se rozplynou do bezforemnosti. Upevníte-li se v této bezforemnosti a bezkonceptuálnosti tak dlouho, jak to jen jde, zjistíte, že i čisté univerzální vědomí je možné transcendovat tím způsobem, že se pozornost rozplyne v ne-pozornost, a nakonec zůstáváte jen Vy, Absolutní Identita Sebe Sama.

17.

Ke zničení jedovatých žádostí a strachů, plodících nevědomý klam a utrpení, existuje pouze jedna protilátka – pití nektaru přirozenosti.

Nevědomý klam: Klam, který nedává prostor k uvědomění si Božské Skutečnosti

Nektar přirozenosti: Spočívání v čirém, neosobním univerzálním vědomí, neboli stav Gurua.

18.

Ke skutečnému Já nelze přistoupit
s emocemi. To, co má tvar, lze spatřit okem,
zatímco beztvaré lze vnímat mentálně.
Skutečné Já, které je za existencí
a neexistencí, je ve středu všeho,
neboť je nezávislé na ničem.

Emoce individuality jsou příliš hrubé na to, aby pomocí nich byla poznána pravá Identita. Proto je třeba zjemnit a očistit svoji životní sílu natolik, že budeme schopni spočívat v bodě, který ve skutečnosti není žádným bodem, nýbrž je to mezník neboli střed mezi projevem a neprojevem, kdy nejsme ani v neprojevu a ani v projevu a veškeré dění v projevu nezaujatě pozorujeme z tohoto středu neboli bodu–nebodou.

19.

Vnitřní příčina existence, prákrti, leží ukryta
v říši věčného vědomí. Uvnitř této příčiny
je brahma. Skořápka kokosového ořechu
je světem, dužina je prakriti a sladká esence,
která je v jádru, je brahma.

*Prakrti: Ve svém jemném aspektu je to vesmírná životní síla.
Brahma: Univerzální věčné vědomí. Tento aspekt lze také označit jako puruša.*

20.

Iluzorní poznání se vztahuje k tomu, co je
vně. Správné poznání je to, co je uvnitř.
Zkus poznat To, co je uvnitř toho
nejvnitřnějšího, neboli Toho, co je jako
esence uvnitř kokosového ořechu.

Bude-li vaše mysl zaměřena ven, tzn., že se bude držet všemožných konceptů, filozofií a exaktních věd, nikdy nepoznáte Sami Sebe, ale nanejvýš mnohé zákonitosti vnějšího světa. Obrátíte-li pozornost dovnitř, tj. ke vjemu „já“, neboli k vědomí, budete mít možnost znát toto vědomí a budete také tím pádem velmi blízko k úplnému poznání Sama Sebe.

Stručně řečeno, pozornost obrácená ven nám může přivést možná peníze a komfort pro tělo a mysl, ale pozornost obrácená dovnitř na sebe samu nám umožní poznat kvality vědomí. Pak esence či ryzí inteligence si nakonec připustí nestálost se vzdá se všeho úsilí a prožije sebe samu v absolutní Něměnnosti.

21.

Pouze při úplňku je měsíc velmi jasný a plný.
Stejně jako je zde jeden plný měsíc, je tu
pouze jedno skutečné Já ve všem. Dualita
je výsledek chybného přístupu.

S dualitou, která je v projevu, nastartuje hned rozlišování a ztotožnění se s pocitem „já“, myslí a tělem, což vede k omezenému životu v osobnosti, k tvorbě osobních žádostí a strachů a výsledkem toho je utrpení v cyklu zrození a smrti.

22.

Je to opravdu tak, že když se inteligence
stane rozdělenou, přestane být
všeprístupující a všechápající. Moudrý,
který toto učí, získává bezmezný klid
a jeho žáci ho i přes obrovskou úctu
nemohou dostatečně uctít.

Rozdělená inteligence: Počátek duality, plurality atd. Běžná zkušenost, kdy se nazírají objekty mysli jako oddělené od Já. Pravá Inteligence je Poznání nezrozeného dítěte, což je ta nej-přirozenější zkušenost, kterou máte již od narození a kterou jste měli i před narozením.

23.

Učení a talentovaní žáci společně i s těmi
nerozumnými získají plné uvědomění
Skutečnosti a nabydou tak bezžádostivosti
prostřednictvím milosti
svého duchovního učitele.

Nerozumní: Např. svéhlaví, adolescentní žáci, kteří neberou vážně učitelovy rady, a kladou si tak sami mnoho překážek na své cestě k osvobození.

Nicméně ti bystří mají cestu krátkou a ti nerozumní mají cestu dlouhou, ale nakonec dojdou všichni do jednoho cíle.

24.

Ten, kdo je osvobozen od připoutaností
a nenávisť, oddán dobru ve prospěch všech
živých bytostí, upevněn v poznání a trpělivý,
realizuje nejvyšší transcendentální stav.

Oddanost k dobru ve prospěch všech živých bytostí adeptovi slouží jako způsob, jak zlepšit a zjemnit své žádosti, které na počátku byly čistě jen osobního rázu a později se stávají neosobní, tj. že je tu přání dobra všem bytostem ve vesmíru.

25.

Stejně jako se prostor z rozbitého džbánu rozplyne v univerzálním prostoru, tak se i jogín při opuštění těla rozplyne do univerzálního prostoru.

V okamžiku smrti se životní dech rozplyne do univerzálního vzduchu a vědomí se rozplyne do univerzálního vědomí a toto lze realizovat za živa tehdy, když se životní síla jedince spojí s vědomím a v této integritě sebe sama je totožnost s vědomím překročena a to, co tu zůstává, je Nezrozené Absolutno.

26.

Prohlášení, že budoucí osud je určen na základě myšlenek v okamžiku smrti, je proneseno nezasvěcenými nevědomci, ale zasvěcenci nic takového neřeknou.

Nezasvěcení nevědomci: V Indii má tradici víra v reinkarnaci a z toho vyplývající domněnka, že budoucí život jedince je formován jeho poslední myšlenkou v momentu smrti, a obyčejní nevědomí lidé tomuto konceptu věří.

Zasvěcenci jsou ti, kdo se s tímto konceptem neztotožňují, protože byli zasvěceni do pravého učení a sami vědí, že když překonají dualitu, není tu nikdo, kdo by se zrodil a kdo umíral.

27.

Osud nevědomých lidí by se dal vyjádřit řečí, ale osud zasvěcence nemůže být nikdy vyjádřen, neboť je transcendentální.

Transcendentální ve smyslu bezforemnosti a bezpojmovosti.

28.

Když je toto poznáno, nelze říci, že zasvěcenec má nějakou zvláštní stezku. Pro něho je stezkou vzdání se veškeré duality. Nejvyšší Poznání přichází samo o sobě.

Nejvyšší poznání: Nejvyšší Pravda, která se realizuje po překročení veškeré duality. Tato Pravda je neustále přítomná, věčná a absolutní, takže nemůže být popsána termíny relativní existence či relativní pravdy. Když je vjem duality rozpuštěn, tato Pravda okamžitě odhalí Samu Sebe stejně tak, jako když slunce vysvitne při odvanutí mraků.

29.

Znalec své podstaty může opustit své tělo na svatém místě, v domě nedotknutelného, a je to jedno. On je absorbován v brahma.

Znalec své podstaty je ten, kdo zná svoji přirozenost (vědomí) a není s ní ztotožněn. Proto je mu jedno, kde umírá, protože on není tím, co umírá, protože nebyl ani tím, co se narodilo.

30.

Ten, kdo zná své pravé Já, které je nezrozené a nepochopitelné myslí a emocemi, se nikdy ničím neznečistí a karma se ho již nedotkne.

Může provádět rituály nebo jich zanechat. Pro něho je vše Skutečností, je svobodný bez poskvrny a nikdy neprovádí žádnou činnost.

Karma: Činy a jejich následky.

Kdyby si realizovaný světec myslel, že právě on provádí nějakou, třeba spásnou činnost, byl by stále nevědomý. Je-li někdo ještě ve spárech karmy (duality), má ještě mnoho práce se sebou, s vylepšováním světa a stejně mu nezbyvá, než vzdát tento boj s iluzorní májou a nechat ji napospas sobě samé.

31.

Ten, kdo je věčný, čirý, bez strachu, bez tvaru a plný nevyčerpatelné síly bez podpory, bez tělesného omezení, bez touhy a za páry protikladů, osvobozen od iluze, získá věčné Já.

Páry protikladů: Jako např. horko a chlad, bolest a radost, nevědomost a poznání, život a smrt, neboli vše, co je relativní a proměnné.

32.

Ten, pro něhož již neexistují žádné vědy,
žádná zasvěcení, žádná oholení hlavy,
žádní učitelé, žádné dokonalé symboly,
žádné pozice rukou a cokoliv jiného, spočívá
v Nejvyšší věčné Skutečnosti.

Symbole atd.: K rituálnímu uctívání jsou používány různé geometrické obrazce (mandaly, kříže, trojzubce apod.) jako symboly Božskosti.

Pozice rukou: Mudry, které se také používají k rituálnímu uctívání.

33.

Ten, kdo již v sobě nemá zasvěcení sámhavi, ani šakti a ani ánavi a v němž již neexistuje žádná úroveň, žádný výraz, žádný symbol chodidel, žádný začátek nebo konec, žádná forma nebo cokoliv jiného, spočívá v Nejvyšší věčné Skutečnosti.

Zasvěcení sámhavi, šakti a ánavi: Tantrické texty mluví o třech druzích zasvěcení. Zasvěcení „sámhavi“, které je velmi vzácné, je tou nejvyšší formou zasvěcení. Učitel pouhým slovem, pohledem, dotykem sdělí žákovi okamžitě Nejvyšší Poznání Skutečnosti. Zasvěcení „šakti“ značí moment, kdy učitel vstřípní do žáka velkou duchovní sílu, která mu přinese v pravý okamžik osvobození. Žák nemusí vynaložit své osobní úsilí k dosažení této reality. Tato forma zasvěcení je také ojedinělá. Zasvěcení „ánavi“ nebo „mantri“ značí to, kdy učitel v pravý okamžik instruuje žáka a sdělí mu metodu duchovní praxe, kterou by měl žák následovat, dá mu slovo (mantru) k opakování a nabídne mu další nutné instrukce. Žák musí cvičit podle těchto instrukcí, aby získal duchovní poznání.

Úroveň: Sféra, dosažený stupeň na duchovní cestě.

Výraz: Image; něco, co žáka charakterizuje.

Symbol chodidel: Žák jej užívá k uctívání; chodidla učitele se uctívají proto, že „přinášejí“ žákovi Absolutní Pravdu.

34.

Nejvyšší Poznání pravé Skutečnosti,
z níž je zrozena esence pohyblivého
a nepohyblivého ve vesmíru, v níž toto
všechno spočívá a mizí podobně jako pěna
a bubliny, které jsou přeměnou vody,
je realizováno pravým mudrcem.

Mudrc je ten, kdo nevlastní toto Poznání, nýbrž se jím stává. On je samotné Poznání, a tudíž mu je vše jasné, protože je zdrojem a podstatou jak zakusitele tak i jeho zakoušení a zakoušeného, a zároveň ví, že tím není.

35.

Nejvyšší Poznání realizuje ten, v němž nevyvstane potřeba po kontrole dechu, fixace pohledu, držení tělesné pozice a v němž není ani poznání či nevědomost a ani žádná potřeba řízení proudu energie.

Kontrola dechu: Pránajáma, tj. dechová cvičení jako např. pravidelné zavírání a otevírání jedné a druhé nosní dírky, počítání a sledování nádechů a výdechů apod.

Fixace pohledu: Držení pohledu na určitý bod, objekt ke zpevnění koncentrace.

Držení těla: Pozice neboli ásana v hatha józe, např. při soustředěném sezení.

Řízení proudu energie: To se vztahuje k prodýchávání a otvírání tří nervových kanálů (ida, pingala a šušumna) a sedmi čakr, jimiž protéká energie a myšlenky, čímž se dosahuje vyšších stavů vědomí – tzv. kundalini jóga.

Rozdíl mezi poznáním a Poznáním je ten, že Poznání nelze vlastnit, držet, chápat a zužitkovávat, protože jste Jím a zároveň víte, že Jím také nejste, a není tu nikdo jiný, naproti tomu s poznáním, nabytým intelektem, může nevědomá individualita natropit sobě i jiným dost velké problémy při odvádění sebe i ostatních od pravého učení, což má neblahé následky.

36.

Nejvyšší Poznání realizuje ten, kdo je zbaven jednoty a mnohosti, stejnosti a různosti, okamžitosti, velikosti, trvalosti a nicotnosti, poznání a poznatelnosti.

Všechny tyto vyjmenované koncepty vytváří intelekt, tudíž to všechno vzniká na úrovni mysli, a mysl není vaší pravou totožností.

37.

Nejvyšší Poznání realizuje ten, kdo má nebo nemá dokonalou sebe-kontrolu, má nebo nemá ovládnuté smyslové orgány, je činný nebo se dostal za činnost.

Paradoxní tvrzení, které vyjadřuje absolutní osvobození realizovaného od všech představ a to i včetně představ „já“, „já jsem to a to“, „já se musím chovat tak a tak“ apod.; toto bláznivé prohlášení lze pochopit po realizaci Sebe Sama.

38.

Nejvyšší Poznání realizuje ten, kdo se neztotožňuje s intelektem, myslí, tělem, smysly nebo pocitem „já“. Kdo se neztotožňuje s jemnými elementy, ani s pěti základními elementy a ani s přirozeností prostoru.

Jemné elementy: Vědomí a životní síla.

Pět základních elementů: viz verš 3, kap. 1.

Přirozeností prostoru je jeho neosobnost, nicméně i prostor je dočasný jev.

39.

Když se jógin přestane řídit veškerými příkazy a realizuje nejvyšší Poznání, jeho mysl je zbavena rozdílností, nezří čistotu ani nečistotu, jeho život je bez rozlišujících atributů a dokonce i to, co je obvykle zakázané, je pro něho dovolené.

Příkazy: Různé předpisy, které jsou písmi předepsány pro praxi duchovního adepta. Ten, kdo realizoval Sebe Sama, je za potřebou znalosti takových předpisů.

Život realizovaného: Vědomí světce spočívá v univerzálním projevu, který je bez jakýchkoliv atributů.

Zakázané věci: Duchovní adept má zakázáno dělat určité věci a naopak jiné věci musí dělat s velkou vervou. Ovšem po realizaci je osvobozen od všech příkazů a zákazů. Realizuje Sebe Sama jako Absolutno, a tudíž je ve svém prožívání Ničeho (Absolutna) nezávislý na ničem a na nikom.

40.

Když mysl a řeč nemohou nic sdělit, jak by zde mohlo existovat sdělení instrukcí od učitele? Učiteli, který je vždy spojen se skutečným Já a který vyslovil tato slova, tato neměnná homogenní Pravda vysvitla spontánně.

Nesdělitelné nelze sdělit myslí. Pouze to, co přichází a odchází, lze vyjádřit, ale nepřicházející a neodcházející nelze popsat slovy, a tudíž ani sdělit.

3, ΚΑΡΙΤΟΛΑ

1.

Rozdílnost kvalit a absence kvalit neexistuje ani v nejmenší míře. Jak bych mohl uctívat Absolutno, které je zbaveno kvalit a absence kvalit, které je zbaveno připoutání a odpoutání, která je bez poskvrny, všeprostupující a ve formě celého projevu? Nemá žádné atributy, a přesto není bez atributů.

Rozdílnost kvalit a absence kvalit: Zde kvalita označuje gunu. Existují tři základní guny (sattva, radžas a tamas). Skutečné Já není rozdílné ani od fenomenálního projevu a ani se s tímto projevem neztotožňuje. Toto je tou nejvyšší možnou realizací, při které jste tímto celým projevem bez rozdílností v tom smyslu, že jej pozorujete a Sám v Sobě nemáte nic, co byste již pozoroval, a to včetně Sama Sebe. Když vysvitne poznání skutečného Já, ani takzvaná relativní existence není již více podobná té, která se jeví nevědomému. Kvalita, resp. guna, značí různé atributy a váže se k relativnímu projevenému objektu. Zatímco relativní existence (projevený objekt) má kvality, Absolutno je za všemi kvalitami. Sebe-realizovaný se již nezabývá rozdílnostmi v kvalitách v projeveném světě, nýbrž na vše nahlíží uceleně a bez útržkovitosti.

Uctívání Absolutna: Uctívání v sobě již zahrnuje dualitu, a tudíž rozdílnost.

2.

Já Šiva, Absolutno, nemám žádné bílé ani jiné zbarvení. Tato příčina a následek jsou také nejvyšším Šivou. Jsem tedy čirý Šiva, zbaven všech pochybností.

Drahý příteli, jak se mohu klanět svému vlastnímu Já v mém Já?

Ačkoliv je zde Šiva přirovnáván k Absolutnu, značí též univerzální vědomí ve formě úplného projeveného vesmíru.

Příčina a následek: Vše se odehrává ve vědomí, tj. v projeveném vesmíru, tudíž jestliže je transcendován projev, tak vše, co je v projevu, je Vámi pozorováno.

Pochybnost: Např. o poznání skutečného Já a o Pravdě. Všechny pochybnosti vznikají v úrovni mysli. Zastaví-li se tok myšlenek, je tu čiré vědomí. Spočínáte-li v čirém vědomí, nejste tokem myšlenek. Pozorujete-li čiré vědomí, nejste ani tím, co je všude, co vším prochází a co je projevené ve vědomí. Zvládnete-li tento proces, není tu nic, co by vás trápilo, protože i když se zdá, že jste, vy víte, že ve Skutečnosti nejste.

3.

Jsem zbaven kořene, a tak jsem stále projeven bez kořene. Jsem zbaven kouře, a tak jsem stále projeven bez kouře. Jsem stále projeven, i když jsem zbaven světla a nepřítomnosti světla. Jsem nektar Poznání, stále homogenní jako nebe.

Zbaven kořene: „Kořen“ značí příčinu neboli vjem „já“. Právě prožitek „nirvikalpa samádhi“ je stav, kdy zakoušíte Sebe Sama bez kořene vjemu „já“, a tudíž je tu úplné vyprázdnění všech objektů a konceptů a prožíváte Sebe Sama jako čiré vědomí. Skutečné Já je uvědomění si tohoto čirého vědomí a uvědomění si Sebe Sama jako Znalce tohoto čirého univerzálního vědomí.

Kouř: Překrytí máji – iluze.

Světlo: Rozum čili relativní poznání, tj. intelekt. Zde v tomto verši je jasně patrné, že i realizovaná bytost nepozbyla rozum, a i přesto, že jím není omezena, může jej plně využívat v projeveném světě např. při sdělování poznané Pravdy lačnicím žákům nebo při vykonávání těch povinností, které této realizované bytosti byly spontánně přičeny.

4.

Jak bych mohl mluvit o bezžádostivosti a žádosti? Jak bych mohl mluvit o nepřipoutanosti a připoutanosti? Já neexistuji ani společně s transcendentální Skutečností ani bez ní. Jsem nektar Poznání, stále homogenní jako nebe.

Jak bych mohl: V Sebe–realizaci neexistuje žádný relativní popis nebo koncept. Absolutno nemůže být popsáno v termínech podмінěnosti.

5.

Jak bych mohl cokoliv říci o Celku, který je nedvojný? Jak bych mohl mluvit o Celku, který má přirozenost duality? Jak bych mohl cokoliv říci o Celku, který je věčný a pomíjivý? Jsem nektar Poznání, stále homogenní jako nebe.

Není možné popsat skutečné Já dokonce ani v Jeho fenomenálním aspektu, protože myšlením nebo ve slovech můžeme popsat všechny fenomenální jevy pouze v jejich povrchních aspektech. Fenomenální jevy jsou ve svých hlubokých aspektech nerozlišitelné od transcendentálního Já, a proto jsou nepopsatelné.

6.

Není to ani hrubé ani jemné. Ani to nepřišlo,
ani to neodešlo. Je to bez začátku,
středu a konce. Není to ani vysoké ani nízké.
Odhaluji tu opravdu nejvyšší Pravdu
a Skutečnost. Jsem nektar Poznání,
stále homogenní jako nebe.

Toto je skutečně to nehlubší Poznání, které je tu sdělováno. Pochopí-li esenci této Gíty alespoň jeden adept, je to zázrak!

7.

Poznej, že všechny prostředky vnímání
jsou jako éterický prostor. Poznej, že všechny
objekty vnímání jsou jako éterický prostor.
Poznej, že toto čiré Já není ničím znečištěné,
není ani podmíněné ani svobodné. Jsem
nektar Poznání, stále homogenní jako nebe.

Prostředky vnímání: Pět smyslů a mysl ve skutečnosti nejsou takové, jaké se nám jeví v nevědomosti. Jsou také samotným bez-tvarým vědomím, takže vnímatel a vnímané objekty se sjednotí a stávají se jedním úplným vědomím – projevem, který není ničím podmíněn, ale současně není skutečný, protože vyvstal z nevědomosti a je v podstatě nevědomostí a do nevědomosti se zase navrátí, a tudíž je nesvobodný ve smyslu absolutní nezrozené Neměnnosti a Nezávislosti. Ten, kdo pozoruje tento projev, je pravé Já, které naopak není závislé na proměnách a jevech, které vyvstávají a mizí, a proto je to naše Základna, náš Domov a věčné Já.

8.

To, co je zakusitelné, nejsem Já. Objekt
meditace, na který se lze soustředit, nejsem
Já. To, co je blízko, a to, co je daleko,
nejsem Já. Jsem nektar Poznání, stále
homogenní jako nebe.

Vše, co je zakusitelné, ať je to jakkoliv obtížně získatelné, není pravé Já. Objekt meditace jako např. dech, čakry, jméno Boha nebo mistra, obraz mistra aj., jsou objekty, které slouží zpočátku jako prostředek k meditaci, nicméně při prohlubování své praxe se individualita samotná ztrácí a všechny objekty a prostředky meditace se stávají zbytečné a bezpředmětné.

9.

Jsem bez karmy, spaluji karmy. Jsem bez bolesti, spaluji utrpení. Jsem netělesný a bez domova, spaluji tělo a domov. Jsem nektar Poznání, stále homogenní jako nebe.

Ten, kdo je bez karmy a přitom spaluje všechny karmy, je univerzálním vědomím, které nemá na jedné straně žádné omezení a na druhé straně je ve všech bytostech omezené existencí těla. Proto neupadejte do extrémů jedné či druhé strany a buďte svobodní a bezforemní v bezdomoví Absolutna. Spalováním těla a domova se myslí přirozené stárnutí fyzického potenciálu s tím, že vše v projevu má svůj přirozený začátek a přirozený konec.

10.

Jsem bez hříchů, spaluji hřichy. Jsem bez atributů, spaluji atributy. Jsem ten, kdo je bez omezení, a přitom spaluji omezení. Jsem nektar Poznání, stále homogenní jako nebe.

I ten největší hříšník na světě prožije osvobození ode všech hříchů při prožitku Sebe Sama v nezávislosti na omezujícím vědomí „já“.

11.

Nejsem zbaven jak neprojevu,
tak projevu. Nejsem zbaven jak jednoty,
tak nepřítomnosti jednoty. Nejsem zbaven
jak myslí, tak nepřítomnosti myslí.
Jsem nektar Poznání, homogenní
Existence jako nebe.

Neprojev: Pro relativní existenci je něčím, kde ona nebyla, není a nebude.

Projev: Pro relativní existenci to značí úplný projev se vším všudy.

12.

Není to mojí nevědomostí, že se skutečná Pravda, zbavená všech iluzí, zdá být v iluzi. Není to mojí nevědomostí, že se skutečná Pravda, zbavená všech zármutků, zdá být v žalu. Není to mojí nevědomostí, že se skutečná Pravda, zbavená veškeré chtivosti, zdá být v chtivosti. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Pravdou je, že skutečné Já je Samo o Sobě transcendentální a neměnné. Přesto se nevědomému jeví tak, že je zapojeno svojí činností v relativní existenci. Skutečné Já ale nemůže být obviňováno z projevu a života relativní existence, neboť je Znalcem této relativní existence a ví, že vše je založeno na nevědomosti a že je to nevědomost sama, která se jeví být skutečnou zase jen pro nevědomé. Když se skutečné Já podívá Samo na Sebe, neví nic o Sobě, a kdyby si Sebe Sama uvědomovalo, nebylo by věčné a nejzazší konečné Absolutno.

13.

Růst projeveného světa a existence není mým růstem. Radost a potěšení není mnou. Omezení z nevědomosti není nikdy mé. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Projevený svět zdánlivě roste ve svých objemech hmotného světa, ale po prošetření zjistíme, že to jsou jen mentální představy vycházející z nehybného podkladu vědomí. A až v pravém poznání za bdělého stavu zjistíme, že vše, co vyvstává a roste, také může ihned zaniknout a přestat existovat.

Omezení z nevědomosti platí pro toho, kdo bere tuto nevědomost neboli iluzi máji za skutečnou. Ona však ve skutečnosti neexistuje, neboť vše, co existuje, je objektem poznání a ve své podstatě prázdné a neomezené.

14.

Činnost relativní existence není mojí modifikací. Skličenosť, která vyvěrá ze zármutku, není mojí modifikací. Uklidnění, vycházející z náboženské praxe, není mojí modifikací. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Činnost: Kvalita guny radžas, prostřednictvím které pokračuje projevený svět.

Sklíčenost: Kvalita guny tamas, která je považována za příčinu lítosti, zármutku.

Uklidnění: Kvalita guny sattva, která charakterizuje podstatu bytí.

15.

Nečiním nic, co by zapříčinilo lítost
či zoufalství. Moje mysl nikdy nevytváří
zoufalé prožitky. Od té doby, kdy tento
egoismus není již mnou, jsem nektar
Poznání, homogenní Existence jako nebe.

*Mysl, která je zcela vyrovnaná, nemusí vytářet zoufalé ideje ne-
svobody a následné představy osvobození, neboť i ona ve své
prázdnosti nemá žádný vjem, o který by se měla zajímat.*

Až po překonání osobnosti (ega) nazíráme na tento hrubohmotný svět (všechna těla a hrubé objekty) a jemnomotný svět (všechny ideje, koncepty a životní názory) jako na něco, co se odehrává jako ve snu a nemá žádnou příčinu, žádný následek a ve své akášícké (prázdné) podstatě zde neexistuje žádné zrození a žádné umírání.

16.

Jsem smrt pohybu nepohyblivé Skutečnosti.
Nejsem ani tím, kdo se rozhoduje, ani tím,
kdo se nerozhoduje. Jsem smrt spánku
a bdělosti. Nejsem ani dobrý ani zlý, ani
v pohybu ani v nepohybu. Jsem smrt
podstaty bezpodstatného. Jsem nektar
Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Smrt: Negace.

Pohyb: Projekce rozmanitého vesmíru, úplného projevu, jehož podkladem je nepohyblivé vědomí. Ten, kdo rozhoduje a nerozhoduje: Procesy rozhodování a nerozhodování jsou stavy mysli, a proto nejsou transcendentálním Já, které nemá osobní vůli, ale Vůli univerzálního projeveného vědomí. Tady platí výrok Mistra Eckharta: „Co chci Já, chce Bůh, a co chce Bůh, chci Já.“ Realizovaná bytost přestane vnímat dva neskutečné stavy (stav bdění podobně jako stavy snění a spánku), projevující se ve své rozličnosti, a trvale spočívá ve čtvrtém stavu čirého vědomí (turjja), jehož podstatou je skutečnost. Pakliže tomu tak je, nezbyvá této realizované moudré bytosti mnoho, aby i tento čtvrtý stav poznala a nakonec jej transcendovala a spočinula v Uvědomění jako pozorovatel vědomí ve své Absolutnosti a prožila

smrt podstaty bezpodstatného, kde slovo podstata označuje vjem „já jsem“ neboli čiré vědomí podstaty bytí a bezpodstatné značí máju, iluzi, která je prázdná, bez podstaty, nevědomá a neskutečná.

17.

**Toto skutečné Já není ani poznatelné
ani nástroj poznání. Není to ani rozum ani to,
o čem se přemýšlí. Je to za dosahem slov.
Není to ani mysl ani inteligence. Jak vám
potom mohu říkat něco o této Pravdě?
Jsem nektar Poznání, homogenní
Existence jako nebe.**

Poznatelné: Vše objektivní.

Nástroj poznání: Subjektivní vjem „já jsem“ neboli átman.

Mysl a inteligence: Zde myšlena mysl a inteligence relativní existence – osobnosti.

18.

**Nejvyšší Skutečnost je zbavena
nerozdělitelného a rozdělitelného.
Nejvyšší Pravda není v žádném případě
uvnitř či vně. Je zcela zbavena všech
příčinností. Není připoutána, ani nemá
nějakou podstatu. Jsem nektar Poznání,
homogenní Existence jako nebe.**

Nerozdělitelná atd.: Jednota a mnohost, vnitřní a vnější aj. protiklady vyvstávají v dualitě, tj. v pohybu a vnímání rozličností. Skutečnost se dá vyjádřit v tomto pořadí: Absolutno jako nezrozenou Identitu Já je možné prožít prostřednictvím vjemu „já jsem“ – čirého vědomí, které i přesto, že je v tomto přicházejícím a zanikajícím iluzorním projevu, je jediné skutečné poznání samotné; prostor jako projevené bytí, intelekt jako rozlišující inteligence projeveného bytí, mysl jako šestismyslová schopnost vnímání projeveného bytí, tělo jako prostředek vnímání projeveného bytí jsou jen vědomí „já jsem“ v pohybu, což vytváří klamnou představu existence světa a zrození těla v tomto světě, což je jen návykově chybně vsugerovaná myšlenka „já jsem toto tělo a tato mysl, žijící v tomto světě plném rozličných objektů“.

Není připoutána: Podmíněna a ztotožněna se jménem, tvarem, konceptem, sférou atd.

19.

Jsem opravdu Skutečnost, osvobozená
od poskvrn způsobených připoutáním.
Jsem opravdu Skutečnost, osvobozená
od poskvrn způsobených osudem.
Jsem opravdu Skutečnost, osvobozená
od zármutku způsobeného přechodnou
existencí. Jsem nektar Poznání,
homogenní Existence jako nebe.

Připoutání: K tělu a myslí.

Osud: Jen to, co je zrozeno, má osud, tj. svůj začátek, průběh a konec, nicméně Nezrozené je bez počátku a bez konce Věčné. Přechodná existence: Mentální ztotožnění projevené podstaty bytí s nějakou formou, jménem apod.

20.

Jak by zde mohl existovat čtvrtý stav,
když tu neexistují žádné tři předchozí stavy?
Jak by zde mohla být čtvrtá dimenze,
když tu neexistují žádné tři časové pohledy?
Nejvyšší Skutečnost je stavem nejvyššího
ticha a jasu. Jsem nektar Poznání,
homogenní Existence jako nebe.

Čtvrtý stav: Neboli „turíja“ je transcendentální bezforemný stav čirého vědomí ve vztahu ke třem ostatním stavům (bdění, snění a hlubokého spánku) formy těla a myslí; toto rozlišení existuje v projevu a pro pozorovatele čirého vědomí (čtvrtý stav úplného poznání) a projevu (tři stavy projevené entity) je toto všechno neskutečné a nic z toho není skutečně Jím, Absolutní homogenní Existencí.

Čtvrtá dimenze: Všeprůstupující vědomí ještě jemnější než prostor.

Tři časové pohledy: Minulost, přítomnost a budoucnost.

21.

Rozlišení typu krátký nebo dlouhý ve mně
neexistuje. Rozlišení typu široký nebo úzký
ve mně neexistuje. Rozlišení typu hranatý
nebo kulatý ve mně neexistuje. Jsem nektar
Poznání, homogenní Existence jako nebe.

22.

Nikdy jsem neměl matku, otce, syna nebo něco podobného. Nikdy jsem se nenarodil, nikdy nezemřu. Nikdy jsem neměl mysl. Nejvyšší Skutečnost je nerozptýlena a tichá. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Vztahy s příbuzenstvem vznikají v mysli díky přijaté ideji „jsem narozen v tomto těle, v této rodině a v tomto světě“, ale skutečné Já je Nezrozené a Neomezné.

Rodí se a umírá tělo, resp. idea v mysli, ale ne Nezrozená Identita Já.

Nerozptýlená Skutečnost: Ten, kdo není ovládán myslí a jejími vzněty, spočívá stále ve svém skutečném Já v klidu a míru.

23.

Jsem čirý, skutečně čirý za rozumem a nekonečným tvarem. Jsem jak nepřipoutanost, tak připoutanost za rozumem a nekonečným tvarem. Jsem nerozdělen a rozdělen za rozumem a nekonečným tvarem. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Nepřipoutanost a připoutanost: Skutečné Já v Sobě zároveň obsahuje jak pohyb ve vědomí (připoutanost k projevu), tak nepohyb ve vědomí (nepřipoutanost k projevu).

Spočínutí za rozumem a nekonečným tvarem: Při realizaci skutečného Já dochází k odloučení se jak od intelektu, resp. rozumu, tak i od vědomí, resp. nekonečného tvaru univerzálního vesmíru.

24.

Jak by zde mohly být zástupy Bohů, Brahmanem počínaje, když nejvyšší Skutečnost je pouze jedna, osamocená a bez poskvrny. Skutečné Já nemá žádné místo, ani v něm neexistují žádné ráje a nebe. Jak by potom mohly existovat různé obydlené sféry? Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Osamocen: Ten, kdo spočívá ve svém Já, je nezávislý na nikom a na ničem (ani Sám na Sobě), a proto je svobodný a osamoceny.

Představy o nebi a ráji existují v mysli, která je podmíněná duální představou zrození a smrti, dobra a zla, utrpení a spásy apod. Tvorba představy o ráji a nebi (se Stvořitelem v něm) jasně dokazuje, jak se tvůrce představy (osobnost) nutně snaží uchovat svoji oddělenou a dočasnou existenci při životě, a z toho vychází i jeho nutná závislost na této představě ke své osobní sebezáchraně.

Obydlené sféry: Reakce na výmysly o sférách, stupních a úrovních, které si vyfantazirovali lidé při svých okultních, mystických a náboženských praktikách.

25.

Jak bych mohl Já, čirá Skutečnost,
mluvit o Pravdě jako „ne toto, ne tamto“?

Jak bych mohl Já, čirá Skutečnost,
mluvit o Pravdě v pojmech „nekonečná –
konečná“? Jak bych mohl Já, čirá Skutečnost,
mluvit o Pravdě v pojmech „bez kvalit –
s kvalitami“? Jsem nektar Poznání,
homogenní Existence jako nebe.

„Ne toto, ne tamto“: Tj. v sanskrtu „neti,neti“, je v písmech vyjádřeno jako způsob popření všeho, co není skutečné Já. Nicméně i tento přístup v sobě zahrnuje relativnost duality, neboť při spočívání ve skutečném Já není potřeba nic odmítat či popírat. Nekonečná – konečná: resp. Absolutní a relativní. Přikloníme-li se na jednu stranu, druhá zůstává v záloze a při spočívání ve své pravé Identitě, absolutním Já, není potřeba toto rozlišovat, neboť následkem toho by toto rozlišení ihned zapříčinilo vyvstání duálního protikladu.

Bez kvalit – s kvalitami: Skutečné Já je bez kvalit, ale zároveň projevem bytí se všemi vrozenými kvalitami (gunami) je pozorováno a poznáno skutečným Já, které je tímto projevem nezasaženo.

26.

Provádím vždy Nejvyšší činnost,
která je nečiněním. Jsem Nejvyšší Radost,
zbavená připoutanosti a nepřipoutanosti.

Jsem neustálá Radost, zbavená těla
a ztotožnění se s netělesným. Jsem nektar
Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Nečinění: Nejvyšší forma činnosti, kdy vše probíhá spontánně a nevystává vjem „já“, a tudíž neexistuje představa „já činím“. Připoutanost a nepřipoutanost: Protiklady, značící připoutání k relativnímu, pomíjejícímu vědomí a nepřipoutání se k tomu. Pokud jeden z těchto protikladů zaměstnává mysl, je to nevědomost.

Zbavení se těla a ztotožnění se s netělesným: Vědomí není omezené formou (zbavení se totožnosti s tělem) a upoutání se k vědomí jako ke své totožnosti je poznaná nevědomost, a tak je možné se zbavit i ztotožnění se s netělesným bezforemným vědomím.

27.

Stvoření iluzorního vesmíru není mojí modifikací. Tvoření klamu a arogance není mojí modifikací. Tvoření pravdy a lživosti není mojí modifikací. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Stvoření vzniká jen v mysli a v mysli je skryta i myšlenka zániku stvořeného. Je-li to poznáno a pochopeno, můžeme (jsme-li nevědomí) díky imaginární schopnosti mysli v momentu stvořit a zničit nespočetné množství světů se všemi možnými proměnami. Skutečné Já zůstává v klidu a míru nevzrušené jakoukoliv situací, kterou by mu mysl představila.

28.

Jsem zbaven časového rozlišení. Jsem zbaven vnitřku a probuzení. Nejsem ani hluchý ani němý. Jsem prost iluze, čistý a nezávislý na náladách mysli. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Přirozená čistota skutečného Já není stavem mysli, není získaná úsilím. Čistota je pravou esencí skutečného Já.

29.

Jsem bez Mistra a bez absence Mistra. Jsem neznepokojen. Překročil jsem mysl a absenci mysli. Jsem neznepokojen. Poznej mě jako tichého a všepřekračujícího. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

*Skutečné Já je absolutně nezávislé na nikom (Mistrovi) a na ničem (cestě vedoucí k osvobození), neboť je osamocené Samo v Sobě, ale je zároveň ztotožněné s podstatou všech realizovaných Mistrů, je i Mistrem pro Sebe Sama. Nicméně i realizovaná bytost má do konce života fyzického těla k dispozici schopnost vnímat vnější objekty, ale na rozdíl od nevědomého je těmito vjemy neuzrušena a jevy v mysli realizovaného jsou ihned viděny jako prázdné a odpadnou, jakmile jsou spatřeny.
Neznepokojen: Neovlivněn někým, nějakou událostí, věcí apod.*

30.

Jak mohu říci, že toto je les nebo klášter?

Jak mohu říci, že toto je ověřené nebo neověřené? Je to nepřerušená, homogenní a tichá Existence. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Realizovaný nazírá na vše stejně (homogenně), a tak v něm nevyvstane potřeba něco vidět odděleně od Sebe Sama, ale současně ví, že vše, co vidí, nemá jakoukoliv svoji substanci.

31.

Skutečné Já je prosté existence a ne–existence; svítí stále. Je zbažené pojmu se semenem a bez semene, osvobození a omezení; svítí stále. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Prosté existence a ne–existence: Jedná se o relativní neskutečnou existenci a její ne–existenci.

Se semenem a bez semene: Základním vjemem a semenem, ze kterého vycházejí všechny ostatní vjemy v projevu, je vjem „já jsem“. Všechny vjemy jsou v dualitě, a tudíž v zákonitosti příčiny a následku, kdežto vjem „já jsem“, ač se zdá být také součástí této duality, je ve své podstatě bez příčiny, bez substance a ječiny nám může otevřít dveře do Věčnosti.

32.

Skutečnost září stále, je prosta zrození, světské existence a smrti. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

33.

Nemáš žádné jméno a tvar dokonce ani tehdy, když tě někdo uráží. Nejsi podstaty rozlišitelné nebo nerozlišitelné. Proč se trápíš, nestoudná myslí? Jsem nektar Poznání, homogenní Existence, jako nebe.

Někdo uráží: Zde může být myšleno urážkou i obvinění z toho, že jste narozen, žijete a umřete.

Podstaty rozlišitelné atd.: Podstata je zde brána jako relativní projevená nebo neprojevená existence – tělo a mysl.

34.

Proč pláčeš, příteli? Vždyť nemáš žádné stáří nebo smrt. Proč pláčeš, příteli? Vždyť nemáš zoufalé vzpomínky ze zrození. Proč pláčeš, příteli? Vždyť neprožíváš žádnou změnu. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Skutečné Já nemá žádnou paměť, neboť je bez objektů a vjemů. S realizací Sebe Sama je hlavně dosaženo oprostění se od všech vjemů minulosti, přítomnosti a budoucnosti a spočinutí v jedné neměnné Skutečnosti Já, homogenní Existenci.

35.

Proč pláčeš, příteli? Nemáš od přírody udělen žádný tvar. Proč pláčeš, příteli? Nemáš žádné zmrzačení. Proč pláčeš příteli? Nepatří ti žádný věk. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Zde je jasný důraz kladen na to, že totožnost s tělem a myslí, způsobující pocity méněcennosti, ošklivosti, nespokojenosti a nepotřebnosti, je klamná a je nutné ji zcela překročit.

36.

Proč pláčeš, příteli? Nepatří ti skutečně žádný věk. Proč pláčeš, příteli? Nemáš žádnou mysl. Proč pláčeš, příteli? Nemáš žádné smysly. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Věk náleží zrozenému pětielementárnímu tělu, nicméně jestliže adept promarnil svůj produktivní věk vyplňováním žádostí a neustálou představivostí, může ve stáru opravdu jen splakat nad svou nemohoucností uvědomit si opravdový smysl života a dojít k úplnému Poznání.

Mysl je ve skutečnosti po ustálení představ neexistujícím principem a smysly tu jsou jen proto, aby realizované bytosti pomáhaly ve spojení s tělem vykonávat funkce, které jim jsou od přírody určené.

37.

Proč pláčeš, příteli? Nemáš žádné smyslné tužby. Proč pláčeš, příteli? Nemáš žádnou chtivost. Proč pláčeš příteli? Nemáš žádný klam. Jsem nektar Poznání,
homogenní Existence jako nebe.

Realizovaný je osvobozen od funkce pěti tělesných smyslů a myslí. To ovšem neznamená, že tyto smysly a mysl dále nefungují. Osvobození značí zbavení se závislosti na nich a udržování jejich rovnováhy a funkčnosti v souladu s přirozenou zákonitostí „Taktojdoucnosti“. Žít takový život znamená žít v klidu a míru v tzv. stavu „sahadža samádhi“, tj. ve spontaneitě.

38.

Proč toužíš po nadbytku? Nemáš žádné bohatství. Proč toužíš po nadbytku? Nemáš žádnou ženu. Proč toužíš po nadbytku? Nemáš nic vlastního. Jsem nektar Poznání,
homogenní Existence jako nebe.

Cokoliv, co je drženo, je předem odsouzeno k tomu, aby to bylo pozbyto. Pochopíme-li to, nezpůsobujeme si bolest připoutaností k věcem a pojmům, ale zůstáváme prázdní a bezpojmoví. Zralí pro Nejvyšší Poznání jste až tehdy, když odvrhnete všechny žádosti vlastnit cokoliv.

39.

Zrození v tomto iluzorně zjeveném vesmíru není ani tvoje ani moje. Tato nestoudná mysl se jeví jako rozlišující nástroj. To, co je prosté jak rozlišování, tak nerozlišování, není moje ani tvoje. Jsem nektar Poznání,
homogenní Existence jako nebe.

Až ve čtvrtém stavu turíja, stavu osvícení, „nirvikalpa samádhi“, je možné přestat se řídit intelektem a vidět všechny jevy a objekty jako bezvýznamné prázdné termíny, nicméně osvícená bytost nepozbyla rozlišující schopnost (intelekt), ale tím, že pochopila svoji podstatu, vymaňuje se ze sklonů a reakcí, které činila v nevědomosti, a setrvává v klidu.

To, co je prosté: Tj. skutečné Já.

Není moje ani tvoje: Skutečné Já není osobní princip.

40.

Tvoji přirozeností není ani v nejmenším nepřipoutanost ani připoutanost. Tvoji přirozeností není ani v nejmenším žádostivost. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Snaha po nepřipoutanosti a připoutanosti je v dualitě, tudíž není skutečná a je překážkou přirozenému poznání Sebe Sama.

41.

V mysli není meditující, proces meditace a objekt meditace. Nemáš žádné samádhi. Mimo tebe není žádná oblast, ani zde není žádná podstata nebo časové rozlišování. Jsem nektar Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Meditující: Vjem „já jsem“, neboli dočasný subjekt, jenž neexistuje v absolutní Skutečnosti.

Samádhi: Vstupování a vystupování ze samádhi je přechodný stav, který postupně přechází do přirozené spontaneity, kde již není rozdílu mezi různými stavy, ale vše je Já.

Mimo tebe atd.: Jakmile člověk pochopí, že celý svět jevů je jeho vlastní projekcí a imaginací, a dokáže-li zhmotnělé představy ve světě jevů a objektů odhmotnit a dobrat se jejich podkladu, jenž je prázdný, je od tohoto světa osvobozen a stejně tak je osvobozen od klamné iluze entity „já“. Ve světě není nic, co by mělo podstatu. Vše, co je pozorovatelné, vnímatelné a pochopitelné, je jen mentální vjem na podkladu vědomí, ale není to skutečné Já, které je neomezené, bezpodstatné a nevnímátné fyzickými smysly, myslí, intelektem ani vědomím samým. Když toto všechno ustane a je rozpuštěno, To, co tu zůstává stále a nehybně, je Já.

42.

Řekl jsem ti všechno, co je zásadní. Není tu žádné „ty“, nic co by bylo „moje“ nebo co by patřilo velkému. Není zde ani učitel ani žák. Nejvyšší Skutečnost je přirozená a existuje ve Svém vlastním způsobu. Jsem nektar
Poznání, homogenní Existence jako nebe.

Velkému: Ani Ten, kdo realizoval Skutečné Já si nebude nic z dosaženého poznání přivlasňovat, neboť ví, že jediné, co je Věčné, je právě Já a vše ostatní je pomíjivé. Přirozená Skutečnost je taková Skutečnost, jakou ve skutečnosti Ona Sama Je.

43.

Jestliže Já, Nejvyšší Skutečnost, v přirozenosti nebe existuji Sama o Sobě, jak by zde mohla mimo Mne existovat nejvyšší Pravda, která by byla blaženou Skutečností nebo která by neměla přirozenost blaženosti, a jak by zde mimo Mne mohla existovat nejvyšší Pravda, která by měla přirozenost poznání a intuice?

Tento verš naráží na duální vztah „já a Bůh“ neboli já jako odlišný nebo alespoň vzdálený subjekt, který vnímá objekt, Boha jako nejvyšší Pravdu. Tento vztah je určen nevědomým uctíváním Boha. Ve skutečném Já všechny tyto teorie ztrácí svůj význam, a proto je toto dělení chybné.

44.

Buď Znalcem toho, co je vědomí, oproštěné od ohně a vzduchu. Znej to, co má přirozenost vědomí, prosté země a vody.
Znej to, co má přirozenost vědomí a je prosté přicházení a odcházení.

*Oheň, voda...: Pět elementů, které formují relativní dočasnou existenci. Viz kap. 1., verš 3, 25.
Přicházení a odcházení: Zrození a smrt.*

45.

Nejsem ani v přirozenosti prázdnoty
ani v přirozenosti ne-prázdnoty. Nejsem
ve své přirozenosti ani čistý ani nečistý.
Nejsem ani forma ani bezforemnost. Jsem
Nejvyšší Skutečnost formy, která je ve
Své vlastní přirozenosti.

Nejste ani vědomí, které je povahy akášické (prázdné), ani myslí (jemnohmotnými vjemy založenými na vědomí) a ani tělem (hrubohmotnými vjemy založenými na myšlence).

Forma ve Své vlastní přirozenosti: Zde míněn i tvar tělesného projevu, který je bez ztotožnění se s vjemem „já jsem“, a proto je ponechán své přirozenosti, kde všechny pohyby, funkce a činnosti těla, resp. mozku, jsou jakoby automatické.

46.

Odevzdávej svět v každém okamžiku.
Vzdej se odevzdávání v každém okamžiku.
Vzdej se nákazy odevzdávání
a neodevzdávání. Skutečné Já je čiré,
nesmrtelné, přirozené a stále stejné.

Odevzdávání světa je z důvodu vyprazdňování vjemů za účelem nemyšlení. Probíhá-li to spontánně, mysl nemá čeho se chytit a je prázdná a praktikant spočívá ve vědomí, jež není zneklidňováno osobními žádostmi a pochybnostmi. Ulpíme-li však na rituálu odevzdávání, jsme jako nevědomá osobnost, a proto je třeba obětovat jak všechny vjemy a myšlenky, tak i činitele, který vykonává obětování, a spočívat v Nejvyšším stavu, věčném Já.

4, ΚΑΡΙΤΟΛΑ

1.

Není tu žádné pozvání ani žádné zavrhnutí.

Jak tu mohou existovat květiny, listy, meditace a recitace svatých textů a jak zde může existovat uctívání Šivy, když toto všechno si podmiňuje ztotožňování se s něčím, a tím také rozdílnost?

Pozvání: Na začátku obřadu je recitací manter nebo svatých textů vysloveno pozvání Božstva, a tím je evokována jeho přítomnost. Po ukončení obřadu jsou recitovány jiné texty, které označují návrat Božstva do své říše. Pokud se uctíváním vyvolala nějaká představa, je obětována do vody.

Květiny, listy apod.: Prostředky používané při obřadech jako např. v pudže, při arati aj. (společně s vonnými tyčinkami, svíčkami, obrázkem, vodou, ovocem a dal.).

Ztotožnění: I přesto, že uctívatel může během obřadu prožít moment ztotožnění se s Božstvem, po obřadu je jeho běžnou totožností identita s tělem a myslí, ve které je iluzorně oddělen a se kterou se klaní některému vnějšímu Bohu.

2.

Absolutno není osvobozené od pout a překážek. Absolutno není očištěné a uvolněné. Absolutno není osvobozené spojením nebo oddělením. Jsem opravdu Svobodný jako nebe.

Osvobozené atd.: Tento výraz v sobě zákonitě připouští, že skutečné Já bylo osvobozené z pout, překážek a nečistot způsobených nevědomostí, což ovšem není pravda. Pouze nevědomost byla poznána a pochopena, ale pravé Já není ničím z toho.

Spojení nebo oddělení: Domnívat se, že při realizaci Sebe Sama dochází ke spojení nebo oddělení individuálního já se skutečným Já, je chybné, neboť to vychází z předpokladu, že individuální já je skutečné a že skutečné Já je podmíněné dualitou.

3.

Ve skutečnosti jsem Nirvána. Myšlenky, týkající se skutečnosti nebo neskutečnosti světa, mě vůbec netrápí. Jsem svobodný od klamu, moje forma se rozplynula.

*Svět: Všechny jevy, které vnímáme. Není nikdo, kdo by někomu svět vnucoval, vše se děje pouze díky zvyklostem brát své vlastní představy za skutečné. Není potřeba osvobodovat Sebe Sama od světa, který mimo vlastní představy neexistuje.
Rozplynutá forma: V absolutní realizaci nezůstává jako základ žádná forma, a to jak fyzická, tak ani mentální.*

4.

Nic takového jako znečištění nebo
neznečištění, rozdělení nebo nerozdělení,
poznání nebo nevědomost ve mně
nevystane. Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

I ten, kdo se utvrzuje o tom, že je bez poskrny, nerozdělen a že má poznání, je stále nevědomou individualitou, která se drží svého poznání a nabytých konceptů.

5.

Nestalo se, abych já ještě jako nevědomý
nabyl Poznání. Nestalo se ani to, že jsem
se stal přirozeností Poznání. Jak bych mohl
tvrdit, že mám jak nevědomost, tak
i poznání? Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

Osvětlující Poznání, které je poznáno, osvětluje kompletně všechno současně, a proto není možné být osvícen a neosvícen zároveň. Věčná Skutečnost je prožívána tehdy, když zmizí vše pomíjivé, včetně vjemu „já jsem“, který je rozpuštěn a zapomenut v brahma-randhře (v temeni hlavy), a tím je vše ustáleno a konečně je možné prožít věčné a skutečné Já.

6.

Neexistuje ve mně ani ctnost nebo hřích,
ani pouta nebo osvobození, ani jednota
nebo oddělenost. Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

Pravé Já není znečištěno žádnými vjemy, pocity a představami, které mají základ v nevědomosti.

7.

Nikdy jsem neměl vynikající, mizerné
nebo neutrální stavy. Nemám přítele
ani nepřitele. Jak mohu mluvit o dobru a zlu?
Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

*Stavy: Proměny mysli, které podmiňují příjemné, nepříjemné
a neutrální zážitky.*

*Nemám přítele ani nepřitele: Ve svém absolutním Já jsem osa-
mocen a ničím a nikým nenaplněn.*

*Dobré a zlé: Hodnotitel, resp. rozum, připouští rozdělení na
dobré a zlé.*

8.

Nejsem ani uctivatel ani forma uctívání.
Nemám žádné návody ani cestu. Jak mohu
něco říci Sám o Sobě, když jsem ve
své přirozenosti prázdný? Jsem svobodný
od klamu, moje forma se rozplynula.

Návody a cesta: Duchovní nauka a její praktikování.

*Nejlepší duchovní praxí (sádhanou) je spočívání ve své bez-
foremné a prázdné podstatě a vzdání se všech snah být něčím
zvláštním, tedy odděleným nebo vším, úplným projevem.*

9.

Není tu nic, co prostupuje nebo
je prostupováno. Není tu žádné tělo
ani netělesná podstata. Jak mohu mluvit
o prázdnotě a neprázdnotě? Jsem svobodný
od klamu, moje forma se rozplynula.

*Prázdnota: Termín, který se vyskytuje hlavně v buddhismu.
V advaitě je to brahma, akáša (prostor), vědomí atd.*

*Prázdnota, která se nazve prázdnotou, přestává být skutečnou
prázdnotou podobně jako Tao, které se pojmenuje, přestává být
Tao.*

10.

Není tu nikdo, kdo by chápal, a opravdu nic,
co by mělo být pochopeno. Nemám žádnou
příčinu a žádný následek. Jak mohu tvrdit,
že jsem pochopitelný nebo nepochopitelný?
Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

Jeden ze základních veršů tohoto textu ozřejmující Skutečnost, že absolutní Já je dokonalé a neměnné a není závislé na jakémkoliv počínu nevědomého. Nevyvstává v Něm žádná otázka či příčina, která by způsobila řetězení reakcí, následků. Pochopení a nepochopení nastává v intelektu, nicméně skutečné Já je realizované tehdy, když se odloučíte od intelektu a spočínáte v bezpojmovosti, překračující tak i ujem „já jsem“.

11.

Není tu nic rozlišeného, nic, co má být rozlišeno. Nemám nic, čím bych měl cokoliv znát, a nic, co by mělo být poznáno. Jak bych potom mohl mluvit o přicházení a odcházení? Jsem svobodný od klamu, moje forma se rozplynula.

Nic, čím bych měl cokoliv znát atd.: Jelikož je absolutní Já stále stejné, neměnné a dokonalé, není zde potřeba cokoliv nového poznávat a mysl, jako nástroj k poznávání, ve skutečnosti neexistuje.

Přicházení a odcházení: Narození a smrt.

12.

Nemám žádné tělo, ani si nedržím beztělesnost. Nemám intelekt, mysl ani tělesné smysly. Jak mohu mluvit o připoutanosti a nepřipoutanosti? Jsem svobodný od klamu, moje forma se rozplynula.

Intelekt, mysl a smysly: Řazeno od jemné, mentální úrovně k hrubé, tělesné úrovni. Některé texty mluví ještě o dvou jemnějších úrovních – o práně, resp. prostoru, a o vědomí „já jsem“. Dohromady to tvoří devět úrovní (pět smyslů, mysl, intelekt, prána a vědomí „já jsem“) a absolutní Skutečnost a Identita Já je za a nad všemi těmito úrovněmi jako desátá a konečná úroveň. Připoutanost a nepřipoutanost vyvstává v těchto devíti časoprostorově podmíněných úrovních.

13.

Skutečné Já není oddělené nebo neprojevené. Nezmizelo ani při úplném zakrytí nevědomostí. Jak mohu mluvit o Tého Skutečnosti v pojmech totožnosti a odlišnosti? Jsem svobodný od klamu, moje forma se rozplynula.

*Oddělené: Od projevu, přírody, prakti, dynamické síly.
Neprojevené: Za relativním projevem např. v hlubokém spánku.
Projev a neprojev jsou přechodné stavy podobné vznikaní a roz-
pouštění světa. Oba stavy, jak projev, tak i neprojev, mají spo-
lečného pozorovatele, stav ne-bytí neboli pravé Já.
Zakrytí: Zakrytí majíou, iluzorností.
Totožnost a odlišení: Ztotožnění se či odlišení se od individuál-
ního já.*

14.

Nelze říci, že jsem přemohl nebo nepřemohl
smysly. Sebeovládání či disciplína mě nikdy
neomezovaly. Jak bych mohl mluvit
o vítězství či porážce? Jsem svobodný
od klamu, moje forma se rozplynula.

*Sebeovládání a disciplína se uskutečňují na duchovní cestě; při
uvědomění si Sebe Sama se činnost a klid střídají spontánně
a úsilí to jakkoliv regulovat je bezpředmětné, neboť není niko-
ho, koho by bylo třeba ovládat, kontrolovat apod.*

15.

Nikdy nemám formu ani nepřítomnost formy.
Nic ve mně nemá začátek, střed a konec.
Jak bych mohl mluvit o síle a slabosti?
Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

*Pokud vyustane vjem, zákonitě s ním vzniká svět s mnohými ob-
jekty a jevy a subjekt, který toto všechno vnímá, resp. je tu začá-
tek, průběh a konec událostí, dějů a pocitů a vzpomínek, které
po nich zůstanou. Po upadnutí do hlubokého spánku je vše roz-
puštěno a při začátku snění jsou tu opět jevy světa a subjektivní
„já“ v něm. Realizovaná bytost pochopila tuto iluzorní nevědo-
most snu a přestala se ztotožňovat se zakusitelem, s tím, co
umožňuje toto vnímání (subjektivní „já“), i s vnímanými objekty
a jevy, které vystávají při zakoušení, a je od obojího oddělena
ve svém pravém Já.*

16.

Nikdy jsem v sobě neměl obsaženu smrt
nebo nesmrtelnost, jed nebo nejedovatost.
Jak mohu mluvit o čistém a nečistém?
Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

Jed: Nákaza máji neboli nevědomosti. Nevědomí lidé jsou nakaženi pochybnostmi a chybnou totožností, ale skutečné Já nemůže od nevědomých tu nákazu dostat. Nicméně i realizovaná bytost se projevuje ve světě máji, ale na rozdíl od nevědomých není podrobena vztahu příčiny a následku, protože si uvědomuje, že veškerý pohyb a jev, jenž má základ ve vědomí, je nevědomost sama. Realizovaná bytost je věčně svobodná, neboť je oproštěna od veškerého pohybu, tvoření a představivosti šesti smyslů (tj. pěti tělesných smyslů a mysli), které vytvářejí iluzorní ideje existence světa a v něm zrozené entity „já“.

17.

Nikdy nemám stav spánku nebo bdění.
Nikdy necvičím soustředění nebo pozice rukou. Pro mne neexistuje den a noc.
Jak mohu mluvit o transcendentálním a relativním stavu? Jsem svobodný od klamu, moje forma se rozplynula.

Stavy spánku a bdění (resp. snění) jsou dvě obměny jednoho vědomí a stejně tak den a noc jsou dvě obměny jedné prázdnoty prostoru.

Pozice rukou: Mudry neboli uzávěry (např. dhjáni mudra, vītarka mudra, dharmāčakra mudra, abhāja mudra, varada mudra, anđžali mudra a dal.).

18.

Poznej mě jako svobodného od celku a i od součástí tvořících celek. Nedržím si žádné iluzorní představy ani osvobození od iluze. Jak mohu mluvit o takových obřadech, jakými jsou ranni a večerní bohoslužby? Jsem svobodný od klamu, moje forma se rozplynula.

Když se vám podaří poznat kvality vědomí, resp. prostoru, seznáte, že jste pozorovatelem tohoto projeveného celku, a jako realizované osuícené bytosti přestane brát vážně jak svět jevů (součástí celku), tak i toto vědomí (celý úplný projev), které vidíte jako sen ve snu.

19.

Poznej mě jako naplněného všemi koncentracemi. Poznej mě jako osvobozeného od jakýchkoliv relativních nebo konečných cílů. Jak mohu mluvit o spojení a oddělení? Jsem svobodný od klamu, moje forma se rozplynula.

Jestliže se koncentrace, pozornost (tj. vědomí samotné) rozplyne v ne-pozornost, je vše obsažené v ne-pozornosti, ale ne-pozornost není pochopena pozorností.

20.

Nejsem ani nevědomý ani učený. Nezaměstnávám se pozorováním klidu ani nepřítomností klidu. Jak mohu mluvit o rozumovém prosazování argumentů a jejich vyvracení? Jsem svobodný od klamu, moje forma se rozplynula.

Učený: Pandita neboli ten, kdo je sečtělý a znalý písem. Ten, kdo je realizovaný, nemůže být nevědomý, i když On je Sám pro Sebe nevědomý.

Klid a pohyb jsou dva stavy neměnného vědomí, které se spontánně střídají.

Prosazování a vyvracení argumentů vzniká na úrovni mysli a není to nic než čerení mysli, které nikam nevede. Skutečné Já není omezené myslí a jejími projekcemi a v klidu Sama Sebe jsou všechny argumenty rozpuštěny a přestanete je pozorovat a mysl tak neexistuje.

21.

Nikdy jsem neměl otce, matku, rodinu, kastu, zrození a smrt. Jak mohu mluvit o citovém rozladění a omámení? Jsem svobodný od klamu, moje forma se rozplynula.

Nevědomý trpí klamnou ideou zrození a smrti a je omezen koncepty a konvencemi ustálenými v jeho zemi. Proto k realizaci Sebe Sama nelze dospět jen z hlediska fyzického, emocionálního, sexuálního, mentálního a plně zodpovědného vývoje jedince (ega), ale i z hlediska vývoje poznání podstaty světa a Sebe Sama, což vyžaduje realizaci a transcendenci vjemu „já jsem“, ze kterého vyustává pocit duality se všemi vjemy a pocity zakoušenými v čase a prostoru.

22.

Nikdy nezmizím – jsem vždy projeven.
Nemám v sobě zářnost ani nepřítomnost
záře. Jak mohu mluvit o takových obřadech,
jakými jsou ranní a večerní bohoslužba?
Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

Projevené bytí (brahma) je důkazem přítomnosti věčného Já. Po transcendenci časoprostoru a vědomí, resp. projeveného bytí, je bezvýznamné jakékoliv prohlášení včetně stanoviska věčnosti. Navenek se realizovaný jeví nevědomým lidem obyčejně. Jeho ryzí zářnou inteligenci vnímá pouze Ten, kdo s ním je sjednocen, tzn. kdo je také touto ryzí zářnou inteligencí.

23.

Poznej mě zcela nepochybně jako nezávislé
a nepodmíněné Já. Poznej mě zcela
nepochybně jako nerozlišeného. Poznej
mě bezpochybně jako Já bez poskvrní.
Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

Ať je toto Sebe-průkazné prohlášení o své identitě jakkoliv šokující, je to jen určitým „tichým výkřikem“, který je stejně již mimo Skutečnost Samu.

24.

Moudře se vzdej všech meditací, všech
dobrých a zlých činů a pij nektar obětování.
Jsem svobodný od klamu,
moje forma se rozplynula.

Spočívání v prostém obyčejném stylu života je nejvyšší formou meditace a života, ale je důležité pochopit, že toto není konečný cíl a smysl života, nýbrž jen forma. Skutečný cíl je za všemi formami a projevy, ať jsou to ty nejsvatější!

25.

Když neznáš nic, pochopíš, že tu není žádné veršování. Nejvyšší a svobodné Já, které je vstřebané ve vědomí homogenní Existence, je čisté, utišené a neposkvrněné žádnou myšlenkou, prosté mluvení o Pravdě.

Veršování: Dattátréja se vyjadřoval ve verších, ale skutečné Já je mimo dosah slov. O transcendentální Skutečnosti se nelze dostatečně vyjádřit, protože veškeré popisy a slova o této Skutečnosti selžou, a proto jděme za slova a myšlenky.

5. ΚΑΡΙΤΟΛΑ

1.

Slovo ÓM je jako prostor, je esencí nižšího a vyššího poznání. Není tu ani projev ani neprojev. Skutečné Já je vždy prosté duality.

Slovo ÓM je Dattátréjou přirovnáno k „prostoru“. Pomocí recitace tohoto slova se otevíráme z omezeného do neomezeného, z iluzorního do skutečného. Výslovnost je taková, že poslední písmeno „M“ je protaženo až k tichému hlasu, což reprezentuje transcendentální aspekt skutečnosti a nazývá se bodem, resp. „bindu“. Realizaci transcendentálního se překračují všechny duality a protiklady.

2.

Písmata prohlašují: „Ty jsi To.“ Dosvědčují tak, že ty jsi opravdu To, co je úplné, zbavené všech přídavek a stejné ve všem. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

„Ty Jsi To.“: V sanskrtu „Tat Tvam Asi“ je Sebe–průkazné prohlášení „Já Jsem To – Nejvyšší, Identita Já“.

Písmata: Śruti, texty z véd.

3.

Jsi zcela prost rozlišování na vyšší a nižší, vnitřní a vnější a dokonce jsi prost i vjemu jednoty, neboť máš ve všem stejnou totožnost. Proč tedy pláčeš?

Vyšší a nižší: Absolutní a relativní.

Stejná totožnost: Prochází vším stejně.

Vjem jednoty: Dokonce ani tento vjem nelze ztotožňovat se skutečným Já, neboť tento vjem v sobě zákonitě váže mnohost.

4.

Není tu žádné rozlišení pravidel a předpisů, není tu žádná příčina nebo následek. To, co má ve všem stejnou totožnost, je beze slov a vyjádření. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Beze slov a vyjádření: Slova mohou pouze popsat různé aspekty Skutečnosti, ale Ona Samotná nemá žádné prostředky, které by Ji vyjadřovaly.

5.

Není tu žádné poznání nebo nevědomost a žádná cvičení v soustředění. Není tu žádný prostor nebo nepřítomnost prostoru a žádné cvičení v soustředění. Není tu žádný čas nebo nepřítomnost času a žádné cvičení v soustředění. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Žádné poznání nebo nevědomost atd.: Cvičení v soustředění se provádí proto, aby adept překonal nevědomost a získal poznání pravého Já. Ovšem když tu zůstává pouze a jenom toto skutečné Já, nemůže tu zůstat buď nevědomost nebo poznání nebo potřeba cvičení se v soustředění.

6.

Stejně jako neexistuje vnitřní prostor džbánu nebo džbán samotný, není tu individuální tělo nebo individualita. Příčina a následek vytvářející podmínky života neexistují ve skutečném Já. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Individualita: Džíva (duše), umístěná v lidském těle, je zde přirovnána ke zjevně uzavřenému prostoru ve džbánu. Ale stejně jako džbán ve skutečnosti neomezuje prostor i tělo a mysl nemohou podmínit a omezit skutečné Já. Individualita existuje pouze tehdy, když tu je tělo, ale ve skutečném Já neexistuje vnímání těla a mysli.

Příčina a následek: Zde zákonitost karmy, resp. osudu; při realizaci Já již karma nezasahuje do úplného prožívání Skutečnosti, kde neexistuje žádná příčina a žádný následek.

7.

Je tu pouze prožívání svobody, které je úplné, dokonalé a nerozdělitelné. Je prosto rozlišení na krátký a dlouhý, kulatý a hranatý. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

8.

Zde je To, co je bez prázdnoty a nepřítomnosti prázdnoty, bez čistoty a nečistoty, bez celku a částí. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

I prožitek prázdnoty je překonán. To však neznamená, že není důležité tento prožitek realizovat. Jen intelekt nevědomého si namlouvá, že není potřeba se všeho zbavovat, včetně sama sebe, a proto to předem odmítne, čímž si zablokuje cestu k osvícení ve stavu „nirvikalpa samádhi“.

9.

Není rozdíl mezi rozdělitelným
a nerozdělitelným. Není rozdíl mezi vnitřkem
a vnějškem nebo spojením těchto dvou.
Je to stále stejné, prosté přátel a nepřátel.
Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Rozdělitelné a nerozdělitelné: Rozdělitelný projev a nerozdělitelné Absolutno neboli dva aspekty jedné a té samé Skutečnosti.

10.

Stavy žáka ani ne-žáka nejsou pravou
přirozeností Já; není jí ani domněnka
o rozdílu mezi existencí a neexistencí. Je tu
pouze prožívání svobody – všeobsahující,
nerozdělitelné To. Proč pláčeš?
Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Neexistuje vůbec žádný rozdíl mezi absolutním (neexistencí) a fenomenálním, relativním (existencí) a vica versa.

11.

Je to bez formy a bez bezforemnosti.
Je to bez rozlišení a bez nerozlišení.
Je to bez projevu a vývoje. Proč pláčeš?
Vždyť jsi stále ve všem stejný.

12.

Není tu omezení způsobené pouty dobrých
a zlých kvalit. Jak mohu provádět činnosti
ve vztahu k představě života a smrti?
Je tu pouze čiré To bez poskvrnění,
věčně stálé. Proč pláčeš?
Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Dobré a zlé kvality: Každá individualita si rozděluje např. jídlo na dobré a nedobré (špatné), věci na dobré a zlé, zážitky na dobré a nedobré apod. Skutečné Já tím ovšem není dotčeno, neboť je za omezením všech kvalit a je od nich odděleno.

Z jeho pohledu mnohost kvalit neexistuje. Proto je často přirovnáváno k prostoru, neboť i prostor je jen jeden bez druhého. Všechny rozdílnost v prostoru a všechny odlišnosti kvalit jsou utvořeny námi, lidmi, a jsou to naše mentální konstrukce, sloužící nám ke komunikaci a vzájemnému dorozumívání.

Provádět činnosti ve vztahu atd.: Toto provádění činností by zákonitě podmiňovalo závislost na těle a mysli při ztotožňování se s činitelem, kdežto v Sebe-poznání neexistuje vědomí, resp. myšlenka života nebo smrti.

13.

Zde je Já, prosté rozlišování existence a neexistence, žádosti a bezžádostivosti.

Zde je skutečně nejvyšší Já, totožné se svobodou. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

14.

Zde je Pravda, neodlišitelná omezenými pravdami, prostá spojení a odpojení.
Proč pláčeš? Vždyť od té doby, kdy je vše stejné a zároveň zbavené všeho,
jsi stále ve všem stejný.

Neodlišitelná omezenými pravdami: Omezené (relativní) pravdy nemohou rozpoznat skutečnou Pravdu, a proto se praktikant musí nejdříve zbavit relativní pravdy, vystávající z individuálního pocitu „já“, „moje“, „ty“, „tvoje“, aby se objevila absolutní Pravda, kde je vše stejné a kde existuje pouze a jenom Pravda Sama.

Prostá spojení: Skutečné Já nelze chápat jako souhrn některých nebo všech podmíněných pravd.

Spojení: Zde nejspíš myšleno spojení puruši a prakti, neboli vědomí a dynamické životní síly (prány), neboli přeměna duality v jednotu a přeměna jednoty v dualitu, pluralitu atd.

15.

Zde je Nejvyšší Skutečnost, prostá sdružování a rozcházení. Nelze to přirovnat k domu, chýši nebo pochvě. Je prostá poznání a nevědomosti. Proč pláčeš?
Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Nelze to přirovnat atd.: Skutečné Já nelze přirovnat jakoby k nějakému obydlí jako např. k domu, chýši, pochvě, kde jsou uloženy všechny podmíněné jevy.

16.

Změna a neměnnost, určené a neurčené,
toto všechno je nepravé rozlišování.
Proč pláčeš, jestliže je Pravda ve svém
skutečném Já osamocena
a ty jsi stále ve všem stejný?

17.

Zde je skutečně univerzální vědomí,
které je zcela Vším. Zde je univerzální
vědomí, které je vše–chápací
a nerozdělitelné. Zde je univerzální vědomí,
které je osamocené a neměnné. Proč pláčeš?
Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Vše–chápací: Nikde jinde než ve stavu, kde není totožnost s myslí a tělem individuality, nemůžou být zodpovězeny všechny otázky a rozpuštěny veškeré pochybnosti a realizována Pravda univerzálního vědomí. Realizovaný ví, že všechno je tímto vědomím, neboť On je Tím a mimo To nic neexistuje. Nevystává v něm myšlenka po existenci něčeho mimo Tuto Skutečnost.

18.

Právě nevědomost vidí rozdílnosti
v Nerozdělitelném. Pochybovat o tom,
co je za pochybnostmi, je nevědomostí.
Proč pláčeš, když víš, že je tu pouze jedno
nerozdělitelné univerzální vědomí
a Ty jsi Jím, stále ve všem stejný?

Absolutno je zde stále, ať o tom pochybujeme či ne. Ono není závislé na postoji individuality, která jej stejně nemůže nikdy zničit, pochopit ani dosáhnout. Nicméně tato nevědomá individualita i přesto, že nemá žádný začátek, má konec působnosti svého pocitu „já“ a všech pochybností. Po totálním rozpuštění této individuální totožnosti tu zůstává absolutní Skutečnost Sama, která nemá ani začátek ani konec.

19.

Není tu žádný stav osvobození, žádný stav omezení, žádný stav ctnosti, žádný stav nectnosti. Není tu žádný stav dokonalosti a žádný stav nuznosti. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Stavy, ať jsou jakékoliv, jsou dočasné. Zde je vyjádřeno, že všechny stavy, které prožívá osobnost (individualita se svou oddělenou totožností s tělem a myslí), jsou pouze iluzorní náhražkou Skutečnosti. Skutečné Já je nezávislé na jakémkoliv stavu, kvalitě, věci, události apod. a lze v Něm spočinout až po vyhasnutí veškeré nevědomosti typu „já jsem osvobozen“, „já mám dokonalé poznání“, „já jsem to a to“ apod.

20.

Proč pláčeš, ty, který jsi stále ve všem stejný a který víš, že homogenní Identita je prostá příčiny a následku, všech oddílů a pododdílů, barev a ztráty barev?

Kdo si může dovolit neplekat? Jen Ten, jenž má osvícenou mysl a plně realizuje tuto homogenní Identitu.

21.

Skutečné Já je zde totožné s univerzálním vědomím, které je vším a je nerozdělitelné. Skutečné Já je zde totožné s univerzálním vědomím, které je absolutní a neměnné. Skutečné Já je zde totožné s univerzálním vědomím, které je prosto rozlišení živých bytostí na lidi a jiné druhy. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Nerozdělitelné vědomí: Zde se poukazuje na to, že z Absolutna, které je úplné a dokonalé, není možné něco oddělit nebo do něho něco přidat.

22.

Skutečné Já překračuje vše, je nerozdělitelné a všeprostupující. Je svobodné a prázdné, bez poskvrn připoutanosti, nehnutelné a všeprostupující. Je beze dne a noci. Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Den i noc jsou změny v prostoru, které vnímají fyzické smysly, kdežto univerzální vědomí je ještě jemnější než prostor a je tu ještě před úsvitem dne či tmou noci. Zde je nutné zdůraznit, že tento stav je za slovy, a proto je nutné jej prožít.

23.

Není tu žádné vstupování do otroctví
a osvobozování se od otroctví.

Není tu žádné vstupování do jednoty
a pocit oddělenosti. Není tu žádné
rozumování a vstupování do sporů.

Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Pocit oddělení: Jak můžeme mít při prožívání Skutečnosti pocit oddělenosti (ega), když tady žádné ego není.

24.

Zde je negace času, bezčasovosti
a dokonce i atomu ohně, ale není tu negace
absolutní Pravdy. Proč pláčeš?

Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Atom ohně: „Oheň“ je jeden z pěti elementů, ze kterých je vytvořen tento fenomenální vesmír. Zde oheň reprezentuje všech pět elementů.

Negace absolutní Pravdy: Znegovat absolutní Pravdu nelze, jelikož Ona je věčně stálým podkladem všeho nestálého a projeveného a vše vychází z Ní.

25.

Zde je skutečné Já zbavené těla a ztělesnění.

Zde je skutečně nejvyšší Já zbavené snu
a hlubokého spánku. Zde je opravdu
nejvyšší Skutečnost zbavená jména a příkazů.

Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Tři stavy – bdění, snění a hluboký spánek vyvstanou v projevu a zaniknou v neprojevu v nich prožívá individualita svůj iluzorní sen a svět, kdežto nejvyšší Já ani nevyvstane v projevu a ani nezanikne v neprojevu, protože není narozené a nezemře. Tato Skutečnost je bez tělesného omezení, nemá jméno a tvar a je vždy stejná a nejzazší.

26.

Skutečné Já je čiré, neomezené a homogenní podobně jako nebe. Je jak ve všem vždy stejné, tak i zároveň prosté všeho. Je to homogenní vědomí zbavené esence, neesenciálnosti a změny. Proč pláčeš?
Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Je jak ve všem atd.: Přesné vystižení Skutečnosti. Ve skutečném, absolutním Já, které je podkladem všeho, nevyvstávají myšlenky jako např. „já“, „ty“, „moje věc“, „tvoje dílo“, „správný názor“, apod., nýbrž se tyto změny a kvality odrážejí na nehybném a bezpodstatném pozadí absolutního Já, které k nim přistupuje tak, jak je třeba – tedy nezaujatě na ně nazírá jako na Já, a vidí je tudíž jako prázdné, prosté jakékoliv podstaty a od sebe neoddělené, protože mezi všemi jevy (samsára) a skutečností (nirvána) není rozdíl a vica cersa.

Zbavené esence a neesenciálnosti: K tomu, abychom pochopili Skutečnost, musíme mít techniku nebo cestu jako např. recitování slabiky Óm, koncentraci na jeden bod či věc, což není nic jiného než souhrnná koncentrace na sebe sama – vjem „já jsem“, neboli na základní vjem přítomný při veškerém vnímání. Pokud zcela pochopíme význam tohoto vjemu, můžeme jej začít pozorovat a vědět, že i toto je ne-Já, a tím pádem se zbavit všeho utrpení a strachu ze smrti. Tento vjem zde symbolizuje esenci veškerého projevu. Přirozeností těla a mysli je uchování si tohoto vjemu „já“, lásky „já“ až do konce života těla. Tato esence je hnací silou života v tomto projeveném světě, a proto není potřeba si chybně myslet, že ji překonáme tím způsobem, že se jí zbavíme sebevraždou, nýbrž musíme zcela jasně pochopit tento princip, tuto esenci a být s ní v souladu a harmonii.

27.

Zde je skutečné Já, které je více než bez vášně a nadšení z ctnosti a nectnosti, podstatě a nepodstatě, žádosti a bezžádostivosti. Proč pláčeš?
Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Skutečné Já je zcela úplné, nechýbí mu nic, a tak nevyvstává potřeba po něčem, zároveň nemá něčeho nadbytek a nevyvstává strach ze ztráty něčeho.

28.

Zde je skutečné Já, stejné ve všem. Je bez utrpení a zároveň neutrpení. Zde je Nejvyšší Skutečnost, která je bez pocitu štěstí a lítosti.

Nejvyšší Pravda je prosta učitele a žáka.

Proč pláčeš? Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Je bez utrpení a neutrpení: Skutečné Já není ve ztotožnění se sama s tělesnou formou nebo myslí. Proto se Realizovaný neztožňuje s utrpením individuality, nicméně smysly a mysl realizovaného fungují dál zcela přirozeně, a tak se i v jeho vědomí mohou zrcadlit nemoce a bolesti těla a bolesti a nákazy světa. Ale skutečné Já je od toho zcela odloučeno, a protože jevy ve světě se mu jeví jako sen a jeho vědomí je Jím také nazíráno jako sen, přestává tím přinášet další chaotické podněty do tohoto snu ve snu a žije v klidu a míru jak sám se sebou, tak i s okolním světem a tím právě vnáší do svého okolí tolik potřebnou harmonii, která funguje jako medicína k vyléčení z nevědomosti.

29.

Skutečně tu není žádná odnož, esence nebo nepřítomnost esence. Není tu ani nic pohybujícího se nebo nepohybujícího se.

Není tu stejnost ani různost. Skutečné Já je prostě rozumu a nerozumu. Proč pláčeš?

Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Odnož, esence a nepřítomnost esence: V případě kopírování někoho druhého vzniká odnož (což je ztráta sebe sama a následný pocit vyhnanství ze sebe sama). Esence je zde míněna jako vjem vlastního „já“ a nepřítomností esence je myšlena ztráta totožnosti, což je nemožné, neboť tu vždy zůstáváte Vy jako absolutní Skutečnost, kterou nelze negovat a která je podkladem všeho – To jste Vy.

30.

Zde je Esence, shluk všech esencí.

Tato Esence je odlišná od individuálního vědomí, které je nástrojem vnímání objektů a je ve své podstatě neskutečné. Proč pláčeš?

Vždyť jsi stále ve všem stejný.

Esence: Univerzální vědomí, zcela prázdné a naprosto odloučené od individuální totožnosti, nástroje k vnímání objektů. Skutečné Já není dotčeno, zabarveno či omezeno těmito vjemy objektů a je dokonce svobodné od vjemu „já jsem“.

31.

Proč pláčeš, ty, co víš, že jsi stále
ve všem stejný, že vědy různými způsoby
oznámily, že vesmír, který je stvořen z éteru
a dalších elementů, je podobný přeludu
a že skutečné Já je jednotné,
nerozdělitelné a stejné ve všem?

*Čtenář zde má výběr: Buď se bude bát a toužit po neskutečném
anebo pochopí, že tu není nic než absolutní Já, a přestane tak
brát neskutečné vážně a zcela se od toho osvobodí, až spočine
ve svém skutečném Já.*

32.

Když někdo nezná nic, není tu zapotřebí
cokoliv vykládat ve verších. Svobodné
a nejvyšší Já, čisté od myšlenek, je vstřebáno
v univerzálním vědomí homogenního
Absolutna a nemá zapotřebí mluvit o Pravdě.

*Mluvit o Pravdě nemá význam pro toho, kdo pochopil sama se-
be a ví, že všechny texty, ať jsou sebesvatější, jsou ve své podsta-
tě bezvýznamné a prázdné, neboť jenom Pravda prožívaná v So-
bě Samé je skutečná a úplná.*

6. ΚΑΡΙΤΟΛΑ

1.

Texty nám sdělují různými způsoby,
že toto všechno, éter a ostatní elementy
včetně nás, není nic než přelud. Jak by zde
mohlo existovat srovnatelné a srovnání,
když je zde pouze jediné nerozdělitelné,
všechápající Absolutno?

Toto všechno: Viditelné a neviditelné světy. Vědci tvrdí, že se zrodil život na Zemi a že i my se rodíme na této Zemi v tomto světě objektivní reality, nicméně je třeba jasně pochopit, že tu ani na okamžik nemůže mít vznik a počátek nevědomá entita ega, protože pak by musela projevená entita „já“ ztotožněná s tělem, myslí a vědomím být skutečná a věčná, jenže po osvícení je opak pravdou. Původ zrodu nevědomosti je nevysvětlitelný a proto je pro vědce používající jenom svůj intelekt nepřijatelný. Nicméně tato nevědomost je výsledkem nevědomého a náhodného odcizení se od pravé a absolutní Skutečnosti. Proto se nevědomost a její původ přirovnává často k mrakům, které se náhle objevily na obloze a po jejich odvanutí opětovně vysvitne skutečná Pravda. Proto realizujte sami v sobě, že jste Nezrození, Neměnní a Věčně touto skutečnou Pravdou.

Jediné nerozdělitelné atd.: Nejenom, že je jediné, je i úplně a tím pádem nevyčerpatelné.

2.

Nejvyšší Absolutno je bez dělitelnosti
a nedělitelnosti. Nejvyšší Absolutno
je bez činnosti a měnitelnosti. Jak by
zde mohlo existovat uctívání a pokání, když
zde je pouze jediné nerozdělitelné,
všeprostupující Absolutno?

Uctívání a pokání: Tyto činnosti zákonitě vyžadují uznání skutečnosti mnoha individuálních totožností, jenže Realizovaná bytost vidí vše jako Sebe Sama, tedy nerozdělitelné Absolutno.

3.

Mysl je skutečně nejvyšší, nerozdělitelná,
všeprostupující a prosta rozlišení na velké
a malé. Mysl je opravdu nerozdělitelné,
všechápající Absolutno. Její pravou
přirozeností je blaženost. Absolutní blaženost
je odhalena, jestliže je mysl utišena.

Celý vesmír je projekcí mysli, proto je to modus mysli. Absolutní univerzální vědomí, které nelze myslí pochopit a řečí, resp. slovy je nemožné to popsat či vysvětlit, je za mysli; nicméně mysl je funkční nástroj vědomí, jímž můžeme komunikovat ve světě jevů. Proto až po realizaci nastane zlom v projevu vaší mysli. Mysl se potom stává nerozdělitelnou, všechápající projevenou reprezentací Pravdy. Charakteristickou a esenciální přirozeností této osvícené Mysli je nezrozenost, nezničitelnost a nezávislost na všech změnách a rozdílnostech.

4.

Skutečné Já je negací rozdílu mezi dnem a nocí. Skutečné Já je negací povstávajícího a nepovstávajícího. Jak zde může existovat slunce, měsíc a oheň, když zde je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Povstávající: Všechny protiklady jako např. den a noc či povstávající a nepovstávající jsou jen v případě, když tu je vědomí. Absolutno značí osvobození se od všeho včetně vědomí Sebe Sama.

5.

Skutečné Já je úplně a absolutní tehdy, když jsou odstraněny rozdíly mezi žádostí a bezžádostivostí, činností a nečinností. Jak zde může existovat vědomí rozlišované na vnější a vnitřní, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Střední cesta je uskutečnitelná tehdy, když jsou odstraněny všechny extrémy jako např. zážitkuchtivá žádostivost versus asketická bezžádostivost nebo neustálá činnost versus tupá nečinnost. Ubírání se střední cestou prosté přítomnosti spontánního bytí je správným předpokladem k realizaci skutečného Já, které překračuje i cestu samotnou.

6.

Jak zde může existovat něco prvního a jak zde může existovat něco posledního, když skutečné Já je prosté esence a ztráty esence, není ani prázdnotou ani plností, jestliže tu je pouze jediné a nerozdělitelné Absolutno?

Esence: Podstata neboli vjem „já jsem“, ze kterého vychází projev vesmíru. Ztráta esence značí ztrátu takové kreativní podstaty. Ke skutečnému Já se žádný z těchto dvou termínů sám o sobě nevztahuje, neboť vy můžete být jak s esencí, tak i bez ní a také za tím vším.

První a poslední: Vznik a zánik vesmíru nebo také první zrození a poslední zrození.

7.

Jak zde může být třetí a jak zde může být čtvrtý stav, když skutečné Já je negací rozdílu a nerozdílu, znalce a poznatelného a jestliže tu je pouze jediné a nerozdělitelné všechápající Absolutno.

Třetí a čtvrtý stav: Absolutno, resp. Vy jako Absolutno, jste se dostali jak za třetí stav, tj. vědomí „já“, tak i za čtvrtý stav, tj. univerzální neosobní vědomí a překonali jste veškeré duality a spočíváte navždy ve své Věčné Neměnnosti.

8.

Prohlášení, že skutečné Já je popsateľné nebo nepopsateľné, nelze užít. Poznatelné a nepoznatelné nejsou skutečnou Pravdou.

Jak zde můžou být objekty, smysly, mysl a intelekt, když tu je pouze jediné všechápající?

Popsateľné: Vyslovitelné, vyjádřitelné.

Nepopsateľné: Nepopsateľné je také relativní, neboť je to protiklad popsateľného, a není to proto úplná a skutečná Pravda.

Zde bych chtěl podotknout, že všechny pojmy, které označují Pravdu jako např. „To“, „Absolutno“, „Skutečnost“, „Univerzální vědomí“, „Já“ apod., jsou jen těmi „posledními“ slovy, která by ve vás měla evokovat potřebu jít za všechny pojmy a myšlenky včetně těchto absolutních pojmů samých.

9.

Éter a vzduch nejsou Pravdou;
země a oheň nejsou Pravdou. Jak zde mohou být mraky a voda, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Mraky a voda: Voda je jeden z pěti elementů, ale lze to také chápat jako původní příčinu vzniku života a různorodého fenomenálního světa.

10.

Jak zde může být rozdělené vědomí na dobré a zlé, když skutečné Já je negací imaginárních světů, imaginárních bohů a jestliže je tu pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Imaginární světy atd.: Všechny představy, výmysly a fantazie nevědomé myslí, které nejsou skutečné. Jestliže se osvobodíte od nevědomosti, přestanete mít jakékoliv vize a projevy zjevně se jevících nezávislých existencí, tj. včetně i těchto imaginárních bohů, démonů a imaginárních světů.

11.

Skutečné Já je negací smrti a nesmrtnosti, činnosti a nečinnosti. Jak zde někdo může mluvit o přicházení a odcházení, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Přicházení a odcházení: Narození a smrt.

12.

Neexistují žádné rozdíly jako prakti a puruša. Není žádný rozdíl mezi příčinou a následkem. Jak zde může někdo mluvit o já a ne-já, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Prakti a puruša: Skutečné, absolutní Já je Samo o Sobě úplné a nerozdělitelné, proto v něm nemohou existovat takové rozdílné aspekty, jako je aspekt dynamické životní síly (prakti) a aspekt imanentního neměnného ducha, vědomí (puruša). Příčina a následek: To se vztahuje k individuálnímu prožitku, a jakmile Realizovaná bytost překračuje individuální přístup ke všemu, vidí sebe i vše jako to, co je bez příčiny a substance, jako projevy hry ve vědomí.

13.

Není tu vyvstání třetího stupně utrpení nebo druhého stupně utrpení, způsobeného gunami. Jak zde může být starý muž, dospívající muž či dítě, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Stupně utrpení: Učenci často mluví o třech druzích utrpení; první vyvstává z totožnosti s tělem a myslí; druhé je způsobováno v důsledku ztotožňování se s nevědomostí druhých; třetí vyvstává z vytváření konceptů a imaginací o nadpozemských bytostech a světech. Nevědomá bytost se běžně poddává těmto třem druhům utrpení, které jsou v mysli podmiňovány vlivy té které guny nebo jejich směsí (sattvou, radžasem a tamasem). Skutečné Já je svobodné a nepodmíněné žádnými atributy (kvalitami, gunami, stupni), a proto nezakouší žádné utrpení při změnách tohoto projevu nebo totožnosti (se starcem, mláďencem či dítětem), které jsou nestálé a neskutečné.

14.

Nejvyšší Skutečnost není omezena kastovním řádem, životními úrovněmi a je bez příčiny a činitele. Jak zde může být vědomí zničitelného a nezničitelného, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Kastovní řád: V hinduistické tradici se rozlišují čtyři kasty (kněží, vojáci, obchodníci a dělníci)

Životní úrovně: V hinduistické tradici jsou čtyři úrovně života (studenti, hospodáři, kontemplující adepti a bezdomoví mniši). Nic z tohoto dělení nemá co dělat se skutečným Já, které je prosté veškerého rozlišování a pocitu: „Já činím.“ Celý projev je jen stále se měnícími jevy ve vědomí, které je ve skutečnosti nevědomé samo sebe.

Zničitelného: Myšleno individuální vědomí fenomenálního světa a své osobnosti, které zmizí s uvědoměním pravé podstaty a sebe-poznání.

Nezničitelného: Myšleno vědomí Absolutna, které si však není vědomo Sebe Sama. Obojí dělení je zbytečné a nemožné v Absolutnu, které je bez počátku a bez konce.

15.

**Zničitelné a nezničitelné – obojí je falešné.
Zrozené a nezrozené – obojí je falešné.
Jak zde může být hynoucí a nehynoucí,
když tu je pouze jediné nerozdělitelné
všechápající Absolutno?**

16.

Skutečné Já je vyhlazení rozdílu mezi mužem a ne-mužem. Je to vyhlazení rozdílu mezi ženou a ne-ženou. Jak zde může být vědomí radosti a ztráty radosti, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Takové koncepty, resp. myšlenky pocíťování sebe sama jako muž či žena, neexistují v absolutním, skutečném Já, které je bezforemné a bezpodstatné. Mužská síla je symbolizována puru-šou (duchem) a ženská síla prakti (dynamickou silou, přírodou).

17.

Jak zde může být „já“ a „mé“, když Nejvyšší Pravda je svobodná od klamu a lítosti, pochybnosti a zármutku a když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Skutečné Já nemá žádné nástroje k vyžívání se v radosti, proto není k ničemu připoutáno a není v klamu a lítosti, pochybnosti a zármutku ze ztráty přivlastněného objektu. Jen mysl nenarozeného dítěte může být všechápající.

18.

Nejvyšší Já je negací ctnosti a nectnosti. Je vyhlazením omezení a osvobození se z omezení. Jak zde může být jakékoliv vědomí lítosti a nepřítomnosti lítosti, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

19.

Neexistuje rozdíl mezi tím, kdo provádí obětní obřad a obětí. Není rozdíl mezi ohněm a součástmi ohňového obřadu. Jak zde mohou být plody z práce, když tu je pouze jediné nerozdělitelné všechápající Absolutno?

Oběť, obětování a ten, kdo provádí obětní obřad: Vše je projevenými fenomény zakusitele a jeho zkušenostmi, nemajícimi v sobě žádné podstaty.

Ohňový obřad: Rituál, kdy zúčastnění hází do ohně věci a přitom si přejí, aby se v jejich životě něco vysněného uskutečnilo. Tento obřad nemá se skutečným Já nic společného, neboť ve skutečném Já neexistuje žádná ztráta a žádný zisk.

20.

Skutečné Já je skutečně svobodné od lítosti a nepřítomnosti lítosti. Je svobodné od hrdosti a nepřítomnosti hrdosti. Jak zde může být vědomí připoutanosti a nepřipoutanosti, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

21.

Neexistují takové změny jako vznik nevědomosti a osvobození se od nevědomosti. Neexistují takové změny jako chtivost a osvobození se od chtivosti. Jak zde může být vědomí rozlišování a ztráty rozlišování, když tu je pouze jediné nerozdělitelné, všechápající Absolutno?

Nevědomost a osvobození se od nevědomosti existují v dualitě, ale ne v Absolutnu.

Rozlišování: Mezi Skutečností a neskutečností.

22.

Nikdy tu není žádné „ty“ a „já“.

Rozlišení rodin a ras je falešné.

Já jsem opravdu Absolutno a nejvyšší Pravda. Jak potom mohu v tomto případě provádět jakákoliv vzdávání poct?

Vzdávání poct: Tato činnost vyžaduje duální přístup. Ke komu se má kdo modlit ve Skutečnosti, kde není ani mistr a ani žák a která se nevztahuje ani k tomuto světu ani k jakémukoliv jinému světu a je zcela nezávislá.

23.

Skutečné Já je tu tehdy, když zmizí rozdíl mezi učitelem a žákem a když zmizí také uvažování nad instrukcemi. Jsem opravdu Absolutno a nejvyšší Pravda. Jak potom mohu v tomto případě provádět jakákoliv vzdávání poct?

Vše je stejné, a proto tu není žádné učení, žádné instrukce, žádné rozdílné totožnosti apod., neboť vše je neměnné Absolutno.

24.

Není tu žádná imaginární rozlišnost těl. Není zde žádná imaginární rozlišnost světů. Jsem opravdu Absolutno a nejvyšší Pravda. Jak potom mohu v tomto případě provádět jakákoliv vzdávání poct.

Těla: Hrubá, jemná a kauzální a také různé typy totožností – osobností.

25.

Skutečné Já není nikdy zaplněno vášní ani jí není zbaveno, je skutečně bez poskrvny, nehnutelné a čiré. Já jsem opravdu Absolutno a nejvyšší Pravda. Jak potom mohu v tomto případě provádět jakákoliv vzdávání poct.

Není zaplněno vášní ani jí není zbaveno: Obojí se navzájem vyvrací. Iluzorní podstata bytí v touze po přežití a lásce „být“ miluje sebe samu, ale skutečné Já, které pozoruje toto vědomí této podstaty bytí, je zcela nezávislé na čemkoliv včetně touhy „být“.

26.

Neexistují žádné rozdíly jako třeba mezi tělem a netělesností, ani není pravda, že tu je falešná činnost. Já jsem opravdu Absolutno a nejvyšší Pravda. Jak potom mohu v tomto případě provádět jakákoliv vzdávání poct.

Není pravda atd.: Myslet si, že falešné činnosti existují (jako např. vnímání sebe jako osobnost, podílení se na iluzi nebo na jakékoli činnosti z omezené totožnosti), lze jen tehdy, když existuje relativní existence a nevědomost. Tato premisa je samozřejmě falešná, a pokud byste viděli pod projevy těla a mysli Realizovaného jeho skutečnou Identitu, bylo by to pejorativní pro vás, ale ne pro Něho.

27.

Když neznáš nic, pochopíš, že tu není žádné veršování. Nejvyšší a Svobodné Já, které je vstřebáno ve vědomí homogenní Existence, je čisté, utišené a neposkvrněné žádnou myšlenkou, prosté řečnění o Pravdě.

Veršování: Dattatréja se vyjadřoval ve verších, ale v Absolutnu, ve kterém není znalec ani znané, není možné ani veršování. Kdo a komu by zde veršoval?

Prosté řečnění atd.: O nejvyšší Skutečnosti se nelze dostatečně vyjádřit. Popis této Skutečnosti je pouze řečněním pozbyvajícím v tichosti smyslu.

7. ΚΑΡΙΤΟΛΑ

1.

Osvícený, nahý nebo oblečený
v záplatovaných šatech kráčí po stezce,
která je prosta ctností a hříchů. Spočívá
ve svém příbytku absolutní prázdnoty.
Je plně ponořen v čirém, homogenním
Bytí bez poskvrny.

Osvícený: Avadhúta neboli ten, kdo se vyvázal ze všech omezení relativního světa a spočívá v nevyčerpatelné a dokonalé blaženosti, ten, jehož duše (resp. podstata) je nahá, prázdná a odloučená od všech nečistot a změn májí, iluzorního projevu. Tento osvícený se pohybuje dál v davu nevědomých lidí, ale nikdy v něm nevyustane myšlenka, aby zaměnil svoji přirozenost za stav nevědomého, omezeného člověka. Realizovaný není ani zmítán ctnostmi a hřichy, neboť On jako transcendentální absolutní Já překračuje veškerou dualitu, a proto se vším, co se děje v projevu, již nezabývá v tom smyslu, že by to chtěl nějak měnit či vylepšovat. Vidí vše takové, jaké to ve Skutečnosti je.

2.

Osvícený směřuje k tomu, co je
bez jakéhokoliv označení nebo neoznačení.
Je prostý rozlišování na dobré a špatné.
e absolutní Pravdou, bez poskvrny a čirý.
Jak by se mohl Avadhúta zaplézat
do diskuzí a disputací.

Bez označení atd.: Avadhúta nemá žádný ideál a ani neusiluje o získání nějakého ideálu. Označení a neoznačení jsou dvě strany jedné „mince“; připoutanost k jedné z nich je nevědomostí. Prostý rozlišení na dobré a špatné: Zbavením se protikladů špatného (nevědomost iluze) a dobrého (provádění duchovní praxe) zůstává osamocen v Absolutní Pravdě. Diskuze a disputeace: Avadhúta s nikým nepolemizuje o svých názorech, neboť žádné názory nemá.

3.

Osvícený je vždy zbaven pastí nadějí a přání.
Je prost všech očistných cvičení a je věčně
rozplynut v Absolutnu. Tím, že se zbavil
všeho, zůstává čirou Pravdou,
absolutně bez poskvrny.

Zbaven pastí: Ten, kdo má naděje a přání, není dokonale osvobozen, neboť v něm stále přebývá iluzorní totožnost s vjemem „já“, jenž chce něco získat a jenž si neuvědomuje, že mu nic neschází.

Prost očištění cvičení: Předpisy k očištění těla a mysli, provádění náboženských obřadů, uctívání ideálů apod. Osvícený je prost uvažování, zdali mají nebo nemají tato cvičení pro něho smysl.

4.

Osvícený nemá takové myšlenky jako:
„Já nejsem v těle,“ nebo „Já nejsem tělo.“

Nechová žádnou nenávist, připoutanost
nebo omamnou závislost na jakémkoliv
objektu nebo osobě. Zde je Pravda Sama
o Sobě ve své spontánní přirozené formě
– čirá, nehnutelná, podobná nebi!

5.

Jak by zde mohla být forma nebo
bezforemnost, když je tu plné uvědomění
Pravdy? Jak by se mohlo uskutečnit vnímání
jakéhokoliv objektu, když tu je pouze
Nejvyšší Já, které je podobné nebi?

Pro realizovaného je znalec, poznané a poznání jednotné, a tudíž nevyvstává potřeba rozlišovat formy nebo se držet bezforemnosti, protože to vše je v říši duality.

Vnímání něčeho je možné pouze při existenci vnímatele, hodnotitele, ale skutečné Já je zcela prázdné a zároveň úplné, a proto nepotřebuje něco vnímat, a získávat tak pro Sebe z okolí podporu.

6.

Nejvyšší Já je nerozdělitelné, podobné nebi.
Je to Pravda, čirá a bez poskvrn. Jak zde
potom může být rozdílnost a nerozdílnost,
závislost a osvobození se od závislosti,
přeměna a členění?

7.

Zde je pouze absolutní Pravda,
nerozdělitelná a všezahrnující. Jak zde
může existovat spojení, vyčlenění nebo ego?
Jak zde může být nějaká podstata
nebo nepřítomnost podstaty,
jestliže je zde pouze Nejvyšší Já,
nerozdělitelné a všezahrnující.

Ego: Důstojnost vyvstávající z pocitu „já“ po Sebe-realizaci není.

Podstata: Zde to je v omezeném smyslu jako skladiště kvalit a atributů, vzpomínek a představ apod., což náleží relativní, dočasné podstatě bytí neboli vjemu „já jsem“.

8.

Zde je absolutní Pravda, úplná,
nerozdělitelná, čirá a bez poskvrny,
podobající se nebi. Jak zde potom může
být sdružení a vyčlenění? Jak zde opravdu
může být jakákoliv hra nebo ustání hry?

Hra: Vše v projevu je jen hrou ve vědomí. Realizovaný není vědomím a zároveň tu do té doby, dokdy tu je jeho tělo, nemůže ustát vědomí projevu.

9.

Osvícený je jóginem prostým jógy
a nepřítomnosti jógy. Je ten, kdo se těší,
a zároveň ten, kdo je zbaven potěšení
a nepřítomnosti potěšení. Kráčí tak volně
a nenuceně, naplněn spontánní
radostí své vlastní mysli.

Jóga: Cvičení v soustředění. Osvícený již nemusí provádět tato cvičení, protože se již neztotožňuje s žádnou pozorností, resp. vědomím.

Nepřítomnost jógy: Osvícený spočívá v Sebe-realizaci, neboli ve stavu věčné jógy (sjednocení).

Potěšení a nepřítomnosti potěšení: Myslí se potěšení v relativním světě. Protiklad, nepřítomnost potěšení, v sobě nese předpoklad sebe-odmítání, sebe-kontroly a odmítání vztahů. Osvícený je za těmito extrémy.

10.

Jak může být jógin osvobozený, když se stále vztahuje k poznání a vnímání, k dualitě a jednotě? Jak může být jógin přirozený a svobodný, prostý všech připoutaností? Ve Skutečnosti je To, co se těší z čirého a homogenního Já, bez poskvrny.

11.

Skutečné Já je Ničení, prosté zničeného a nezničeného. Skutečné Já je Příznivý Moment, prostý příznivého a nepříznivého času. Jak zde potom může být podstata a nepřítomnost podstaty? Pravda, která je homogenní, je podobná nebi.

Ničení: Negace všech relativních projevů.

Zničené: To, co tu zůstane po negaci relativního.

Nezničené: Stále existující relativní fenomény.

Příznivý Moment: Příznivý proto, že skutečné Já je tím Nejvyšším a Nejvznešenějším na tomto světě, což je v dimenzi příznivého a nepříznivého času nepochopitelné a bezvýznamné, ale z absolutního hlediska úplně a dokonalé.

12.

Osvícený je úplný a dokonalý, je svobodný a prostý pravdy. Je navždy zbaven všeho a rozplynut ve skutečném Já. Jak zde potom může být život a smrt a jak zde mohou existovat nějaké výsledky v meditaci nebo při neuskutečňování meditace?

Zbaven všeho: Avadhúta se nestará o světské ani duchovní věci. Výsledky atd.: V transcendentálním stavu není meditace, objekt meditace a ani meditující. Realizovaný nazírá na toto všechno jako na bezpodstatné.

13.

Toto všechno je magické. Je to jako prelud na poušti. Existuje tu pouze absolutní Já v nerozdělitelné a neproniknutelné formě.

Absolutní Já: Nedvojná, absolutní Skutečnost, do které nemůže proniknout nic a nikdo, neboť by to v tom případě již byla duální pomíjivá neskutečnost.

14.

Moudrý neusiluje o všechny tyto věci.
Jak může mít cokoliv co do činění
s připoutaností nebo odpoutaností?
Je svobodný od všech činností a pohybů.
Pouze učenci si vytvářejí tyto představy.

Všechny tyto věci: Náboženské obřady, závazky k čemukoliv a příkazy zakazující to či ono, morální a etické zákony aj.

Připoutanosti a odpoutanosti: Žádosti a odříkávání.

Učenci: Ti, kdo neprovádějí duchovní cvičení a jsou závislí jen na intelektuálních vědomostech.

15.

Když neznáš nic, pochopíš, že tu není
žádné veršování. Nejvyšší a svobodné Já,
které je vstřebané ve vědomí homogenní
Existence, je čisté, utišené a neposkrvněné
žádnou myšlenkou, prosté řečnění o Pravdě.

Ve vztahu k předchozímu verši je jasné, že pánditi (učenci) nemůžou poznat skutečné Já. Ani texty (vědy) o Něm nemohou dokonale nic říci. Toto absolutní Já, které je nezničitelné a je zdrojem blaženosti pro vše, je To neboli Avadhúta, Osvícený.

8. ΚΑΡΙΤΟΛΑ

1.

Když jsem začal putovat po cestě vedoucí k Tobě, veškerá prostupnost byla mnou zničena. Když jsem začal meditovat nad Tebou, zcela jsem překročil zájem o veškeré objekty. Když můj jazyk začal chválit Tebe, překonal jsem zcela omezení řeči. Zapomněl jsem na tyto tři velké hříchy.

Po cestě: Myšleny chrámy, kláštery, svatyně a svatá místa.

Veškerá prostupnost: Poutníci mají za to, že Božská Přítomnost je zvláště projevna na určitých svatých místech a chrámech. Tato představa popírá skutečnost, že Bůh je přítomen všude stejně. Zničení prostupnosti znamená, že byl překonán rozdíl mezi různými místy, tzn. že jsou překročena všechna časoprostorová omezení.

Překročení zájmu atd.: Všechny objekty a představy jsou v mysli (a to i představy o Bohu), zatímco skutečné Já je za myslí.

Překonání omezení řeči: Když se chválí Bůh (např. při zpěvu), může se někdo domnívat, že je Bůh vyjádřitelný řečí, zatímco ve skutečnosti je podstata sebe sama, tedy Boha, zcela za tímto omezením.

2.

Světec je ten, jehož inteligence není strhávána tužbami, jehož přirozenost je hravá a čirá, kdo nevládní žádné názory, ideje či cokoli jiného, kdo je mírumilovný, klidný a pevný, kdo je neotřesitelný jakoukoliv událostí a plně spočívá ve skutečném Já.

Inteligence: Buddhi neboli moudrost nabytá poznáním a uvědoměním.

3.

Světec je bdělý a rozhodný. Má čistou mysl a přemohl šest nepřátel. Je silný, přátelský ke všem, soucitný a moudrý.

Šest nepřátel: Tužba, zlost, chtivost, zmatení, pycha a strach.

4.

Světec je milosrdný, nenásilný a vytrvalý
ve všem. Má čisté srdce a je esencí Pravdy.
Je stejný ve všem a ke všem.

Má čisté srdce atd.: Nechová nenávist k nikomu a vše se děje na základě jeho poznání, tzn. že se vyjadřuje Pravdou a jeho chvání je odrazem Pravdy Samé.

5.

Světec snáší trpělivě horko a chlad, vidí,
jak skutečné Já osvěcuje všechna těla.
Kráčí osaměle jako nosorožec. Stal
se oceánem Pravdy a je stále zaměstnán
v konání milosrdenství. Takový je Avadhúta,
jenž je osvobozen od zrození a smrti.

Nosorožec: Na Východě je nosorožec symbolem odloučení, osamocení a míru.

6.

Znaky Avadhúty by měly být poznány
těmi požehnanými, kteří znají pravdu
významu písem a kdo učí védántu.

Písma: Védý.

Védánta: Neduální Skutečnost (neboli To, kde končí védý ve své možnosti slovního popisu).

7.

Slovo AVADHÚTA se skládá ze čtyř slabik,
které jej formují. A, VA, DHÚ a TA.
Význam slabiky „A“ spočívá v osvobození
od pastí všech nadějí a očekávání.
Je čiré na začátku, středu a na konci
a spočívá vždy v blaženosti.

8.

Slabika „VA“ označuje toho, kdo je
zbaven všech tužeb po potěšení duchovním
nebo materiálním a kdo plně spočívá
v přítomnosti, která je věčností.

Spočívá v přítomnosti: Je zbaven vzpomínek na minulost a nezabývá se nadějemi a očekáváním, tudíž je osvobozen od budoucnosti a žije plně v přítomnosti Skutečnosti.

9.

Slabika „DHÚ“ označuje fyzické tělo, které je překryto prachem a špínou, ale které má mysl stále čirou a srdce stále klidné, zbavené praxe soustředění a meditace.

Zbavené praxe atd.: Tato cvičení zákonitě podmiňují nevědomost a omezení, ale Avadhúta je svobodný s myslí osvícenou.

10.

Slabika „TA“ označuje toho, kdo je ustálen ve věčné Pravdě, kdo je indiferentní k činnostem mysli a smyslů a kdo je také osvobozen od nevědomosti a egoismu.

11.

Běda těm, kdo zamění toto poznání moudrosti skutečného Já, které samo o sobě spočívá ve věčné svobodě a radosti, za říši omezené radosti a nevědomosti.

12.

Ti, kdo jsou plní touhy získat tuto věčnou blaženost a kdo chtějí předat tuto moudrost druhým svým učení, se musí vzdát všech smyslových radostí a hlavně těch, které vznikají ze sexuálního spojení.

13.

Tělo je složeno z nečistých elementů, z krve, masa, kostí atd. Běda těm, kdo se k němu připoutají a zůstanou bez zájmu o neustále blaženou Skutečnost.

14.

Jsou zde tři druhy vína vyrobené ze sirupu, obilí a medu. Je zde ale také čtvrtý druh, který je nejtemnější ze všech. Je to víno sexu, které opilo celý svět.

15.

Když je mysl bez kontroly, potom tělo nevědomého, které je objektem pohnutků myslí, také trpí, a pokud je mysl pod kontrolou, i tělo zůstává v dobrém stavu.

Tělo je pod kontrolou přirozenosti podstaty bytí, která ví, co tělo potřebuje k životu.

16.

Proto všechna moudrost ochraňuje vaši mysl od pocitů radosti a naplňuje se v duchovní moudrosti.

17.

Tento zpěv je složen Dattátréjou Avadhútu, který je ztělesněnou blažeností. Ti, kdo jej čtou nebo poslouchají s pozorností, jsou za omezením zrození a smrti.

OBSAH:

ÚVOD	3
1. KAPITOLA	9
2. KAPITOLA	33
3. KAPITOLA	47
4. KAPITOLA	65
5. KAPITOLA	75
6. KAPITOLA	87
7. KAPITOLA	97
8. KAPITOLA	103

Avadhúta Gíta

Zpěv Osvíceného

Vydalo nakladatelství ADA

jako svoji 12. publikaci

1. vydání

Překlad a komentáře: Aleš Adámek

Odpovědný redaktor: Petra Pavličková

Návrh obálky: Jan Šavrda a Aleš Adámek

Grafická úprava a sazba: Jan Šavrda

Tisk: G-Print.

ISBN 80-901930-1-3